Sayı 80 Haziran-Temmuz 87 2 DM

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

GENEL SEKRETERİMİZ KOMÜNİST ÖNDER KÂZIM ÇELİK YOLDAŞ ŞEHİT DÜŞTÜ!

Şanlı Partimiz TKP/ML Silahlı Mücadeleyi Aynı İnanç ve Kararlılıkla Sürdürecektir!

Hakim Sınıfların Referandum Senaryosunu Boykot Edelim!

Sandık Başlarına Giderken Atılacak Her Bir Evet Veya Hayır Oyu Sadece Bizleri Sömürme ve Baskı Altında Tutmada Egemen Sınıf Kliklerinden Kimin Daha Fazla Söz Sahibi Olması Gerektiğinin Belgelenmesidir!

Hakim sınıfların Evren-Özal kliğinin yine bir başka egemen sınfılar kliğinin politik temsilcileri olan Demirel, Ecevit gibileri üzerinde uyguladıkları bazı kısmi yasaklar üzerinde öteden beri süregelen tartışma neticede bu konuda refarandum yapılması kararıyla sonuçlanmış vaziyette. Komprador patron-ağa devleti şimdi emekçi halkın dikkatlerini bu nokta üzerinde merkezileştirmeye, kopardıkları kuru velveleler eşliğindeki aldatıcı propagandalarıyla en azından bir dönem daha halkı gerçek sorunlardan alıkoymaya, oyalamaya çalışıyorlar.

Halk kendi sorunlarından koparılarak hakim sınıflar arasındaki çaşıtmalarda şu veya bu kampı tercih etmeye zorlanıyor. Referandumun merkezi konusu 12 Eylül'le birlikte kısmi bazı yasaklara maruz kalmış Demirel, Evevit gibi hakim sınıf sözcülerinin bu durumlarının devam ettirilip, ettirilmemesidir.

Halkın önüne komprador patron-ağa düzeni tarafından tamamıyla egemen sınıfların çıkarlarının şu veya bu şekilde düzenlenmesini ifade eden iki yol konuluyor. Ya Amerikancı komprador patronlar ve toprak ağalarının Evren'ci, Özal'cı kliğinin kısmen de olsa Ecevitlere, Demirellere de uyguladığı yasaklara evet diyeceksin, yada bu yasaklar kalksın, devlet imkanlarını biraz daha az hırlaşarak, biraz daha adilane bölüşerek bizleri ezmeye devam edin deniliyor. Bu duruma karşı, devrimcilerin, komünist lerin tavrı ne olmalıdır.

Öne sürülen ve aslında halkın menfaatleri açısından hiçbir anlamı olmayan bu iki sopa'dan birinin tutulmasına halk yanaşmamalıdır. Halk egemen güçlerin kendi aralarındaki çıkar çatışmasında şu veya bu kesimin aleti olmamalıdır. Referandum senaryosunu elinin tersiyle itmeli, onu boykot etmelidir.

Kendilerini sandığa çağıran hakim sınıflara cevabı BOYKOT olmalıdır. Halkın sorunu, hakim sınıfların hangisinin daha fazla sömürmesi, hangisinin kendisini ezmede devlet sopa'sından daha çok yararlanması olamaz.

Bugünkü devlet, tüm kompadorlar ve toprakağalarının çıkarlarını kollayan onların halkı soyup, soğana çevirmesinin aracı olan, ezilenleri zulüm altında tutmanın mekanizması fonksiyonunu oynayan bir alettir.

Hakim sınıflar arasındaki bugünkü çatışmanın özü, devlette kimin daha fazla imkana sahip olacağı sorunudur. Bugünkü faşist diktatörlük içinde ipleri elde tutan, kumanda merkezi olan Evren-Özal kliği yine faşist diktatörlüğün güçlerinden diğerleri olan Demirel-Ecevit'lerin temsil ettiği hakim sınıf kliklerine nazaran biraz daha avantajlı durumdadırlar. Demirel ve Ecevit'i "Vatan" "Millet" "Büyük ve müreffeh Türkiye", "Özgürlük, Demokrasi" nutuklarıyla harekete geçiren, Evren ve Özal'a karşı "mücadele"ci kılan neden budur. Biz bu it dalaşına taraf olamayız, olmamalıyız.

Demokrasi Evren'in mi, Demirel'in mi kimin daha çok yiyeceği ve kasasını dolduracağı meselesi midir? Demokrasi hakim sınfların şu veya bu kesiminin hükümet olması mıdır? Halkı ezmede şu veya bu kesimin belli bir müddet yürütme organında bulunması mıdır?

Böyle bir demokrasinin halkın çıkarlarıyla zerrece ilgisi yoktur. Böyle bir demokrasi, halk üzerinde korkunç bir diktatörlükten başka birşey değildir.

Kendi deney ve tecrübelerimize şöyle bir akli selim baktığımızda Mustafa Kemal'den, Milli Şef'ten tutun da Bayar-Menderes, Demirel ve Ecevit dönemlerine kadar adına demokrasi denilen mahlukun, ezilenler üzerinde nasıl kaskatı bir faşist diktatörlük olduğunu görebiliriz.

Bilindiği gibi Mustafa Kemal döneminin faşist diktatörlüğü şartlarında milletvekilleri bizzat faşist Şef Mustafa Kemal tarafından tesbit ediliyor ve bunlar halka onaylanmak üzere sunuluyordu. Ardından Milli Şef İnönü döneminde de benzer uygulamalar devam ettirildi. "Tek parti"li sistem olarak adlandırılan bu dönemde halk üzerinde estirilen koyu faşist zulme duyulan tepki ve öfkeyi "Çok partili sistem", "özgürlük" nutuklarıyla kuyruğuna takan Amerikancı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kliğinin temsilcisi olan Bayar-Menderes kumandasındaki DP iktidarında da halk üzerindeki faşist zulüm devam etmedi mi? Çok partili sistemde halk için değişen ne oldu? İşçi sınıfı ve diğer ezilenlere siyasal örgütlenme özgürlüğü yine yoktu. Devlet yine emperyalist uşağıydı. Tefeci tüccarların, toprakağalarının, kompradorların talanı yine eskisi gibi devam etti. Ezilen Kürt Ulusu ve azınlıklar üzerindeki milli zulüm eskisi gibi sürdü. Peki değişen ne idi? Hakim sınıfların Kemalist kliği dışındakilerinde daha rahat hareket etme, devlet imkanlarından daha fazla yararlanma, partilerini kurma vb...

Bu muydu halkın sorunu? Bugün Menderes-Bayar ruhunu şahlandırıyoruz diyen Demirel'in sunduğu alternatifi daha eskiden yaşadık, ne olduğunu gördük. Hatta onun hükümet olduğu dönemlerede tanık olduk. Üzerimizden ağa, patron kırbacı, sömürü eksik olmadı. Milliyetçi cephe dedikleri hükümetleri döneminde emekçilerin oluk, oluk akıtılan kanları taptaze hatırlardadır. Peki Evren-Özal'a karşı nasıl olurda Demirel alternatifine sarılabilinir.

Ecevit'i de gördük. Maraşları, Çorumları hep beraber yaşadık. Gördük ki faşist diktatörlük devam ediyor. Öyleyse Ecevit alternatifine nasıl sarılabiliriz?

Evet bir kez daha vurguluyoruz. Hakim sınıflar arasındaki çatışmada onların şu veya bu kesiminin kuyruğuna takılmamalıyız. Halkın sınırlarını egemen güçlerin çizdiği oyun sahası içinde uysal köleler ve robotlar biçiminde koşturmalarına müsaade etmemeliyiz.

Neyin referandumunu yapıyorlar? İşçi sınıfına ve ezilenlere söz ve yazma, konuşma özgürlüğünü, sınırsız siyasi örgütlenme özgürlüğü, grev-toplu sözleşme hakkı, sendikalaşma serbestliğini mi vb? Açıkça ortada dır ki HAYIR. Peki ne için oy vereceğiz? Oy vermek bizi ezmeye devam edin demektir "Allah" sizleri başımızdan eksik etmesin demektir.

Hayır böyle dememeliyiz. Devrimci demokrasi bayrağını yükseltmeliyiz. Faşist diktatörlüğün şu veya bu biçimlisini tercih edenler olmamalıyız. Halk için demokrasiyi kazanmanın yolu olan Demokratik Halk Devrimi kavgasına daha aktif sarılmalı, Demokratik Halk iktidarı şiarını bayraklaştırmalıyız.

Emperyalist bağımlılığa, komprodor kapitalizme, feodalizme son verilmedikçe halk için demokrasi hayaldir. Son vermenin yolu DEVRİM'dir.

Yorum

DÜŞMAN "TÜKENMEYİZ KIRMAK İLE" TÜRKÜSÜNÜN ETE KEMİĞE BÜRÜNDÜĞÜ BELALI BİR BÖLGEYLE KARŞI KARŞIYADIR!

Bilinçli sınıf mücadelesinin silahlı biçimlerine ilişkin, yetmişbir öncesinde herhangi bir mirasa sahip değiliz. Tecrübe iyi bir silahtır. "Devrimci teori olmadan devimci pratik olmaz." Uzak geçmişimizde devrimci bir teorimiz de yoktu. "Komünist" muhalefet, Kemalizmden kopamamıştı. Umudunu burjuva demokrasisine bağlamış, çabalarını legale çıkma noktasında yoğunlaştırmıştı. Bu bakımdan uzak geçmişimiz iyi değildir. Ona hakim olan unsur, reformizm, kuyrukçuluk ve modern revizyonizmdir.

Yetmişli yıllar, bilinç ve mücadele güneşinin gökkubbemizde ilk kez böylesine güçlü parladığı bir dönemdir. Gençliğin silahlı kavgası; proletaryanın mihver ve kalkan barikatlarını parçalayarak dalgalar halinde ilerleyişi; sokaklarda ve mahallelerde kitlesel çatışmalar; ve dağlara çıkış.. Yetmişli yıllar, egemen sınıfların Cumhuriyet tarihinde, halk muhalefeti karşısında en güç duruma düştüğü bir dönemdir. Bu dönemde partimiz, önemli bir güç toplamıştır. On yıllık mücadele içinde şiarlarını yaymış, tecrübeli ve militan bir kurmay kadroya, savaşçı tabana sahip olmuştur.

Faşist darbeden sonra cuntaya karşı ülkede en militan, sürekliliği olan en fedakar sesin yükseldiği iki alan vardır: Dağları ve cezaevleri. Darbecilerin ilk işlerinden birisi dağlarla uğraşmak oldu ve bu çabalar giderek sistemlilik ve yoğunluk çizgisine oturdu. Hâlâ uğraşıyorlar, ama bu kez çabalarını daha da yoğunlaştırarak.

Partimiz, Kürdistanda, Dersim, Erzincan ve Elazığ bölgesini, kendi yaşama ve direniş varlığı açısından merkezi bir alan haline getirmiştir. Bu bölge bizim Sirikakulam'ımız ya da Ayacucho'muzdur. Bu durumu artık düşmanda kabul etmektedir. Türk ordusunda subaylar, erlere "terörizmi ve vatan düşmanlarını" tanıtırken, Dersim-Erzincan-Elazığ bölgesini, "TKP/M-L gerilla bölgesi" olarak anlatmaktadır. Partimizin içinde bulunduğu mücadelenin seviyesi, yetmişli yıllara nazaran daha ileridir. Ama mücadelenin kitleselliği ve bu anlamda boyutları açısından geridir.

Parti Merkez Komitesi'nin, cuntadan sonra, gerilla savaşında ısrar etmesi ve dikkatini bölgede bir gerilla ordusunun inşası üzerinde yoğunlaştırması, partiyi düşman tarafından, geçmişe nazaran çok daha ciddiye alınır bir güç haline getirmiştir. Bu politika bize bir gerçeği hatırlatıyor. Eğer isabetle seçeceğimiz yeni bir bölgede inatçı bir faaliyete girersek silahlı güç yaratabiliriz. Yoğunlaşma ve ısrar bu bakımdan önemlidir. Tabi hem teoride hem de pratikte... Ama şimdi ülkede partimizin iyi bir itibarı vardır. Her çizgiden devrimcilerin ve ileri kitlelerin gözünde O, kendi gücüne dayanın bir partidir. Dar bir bölgede, kalabalık düşman birliklerine karşı varlığını ve direnişini şehitler vererek sürdüren inatçı, fedakar bir partidir. Eylül darbesinden bu yana, silahlı mücadelede kesintisiz sebat etmiş bir partidir. Teslim etmeliyiz ki böylesi bir manevi kazancın, bir güzel imajın bedeli ağır olmuştur. Ama bu bedel, çetin bir ilerleyiştir; gelecek kuşaklar için övünülecek şanlı bir mirastır.

Son kayıplarımız, partimiz için bir hayli ağır kayıplardır. Parti sekreterinin ve parti üyesi iki komutanının şehit düşmesi, hem önderlik hem de moral unsuru açısından ağır bir darbe olmuştur. Onbeş yıllık bir dönemde üç parti sekreteri şehit düştü. Diğerlerini de sayarsak parti başkanlığının sürekli değiştiği, istikrara bir türlü kavuşmadığı görülür. Kuşkusuz bu değişiklik rekoru, dünya komünist partileri içinde belki de bize aittir ve iyi bir şey değildir. Çünkü kurmayı sürekli değişen bir parti, yalpalamalara daha açık hale gelir.

Peki, aldığımız bu ağır darbe, ağırlığı ölçüsünde, bölgede önemli bir gerilemeye, bir geri çekilmeye yol açacak mıdır? Kesinlikle hayır! Bölgede, silahlı mücadeleye katılma konusunda yoğun talepler ve başvurular vardır. Hareketimizin mensupları bu taleplerin sürekli baskısı altındalar. Bu insanların gerilla birimleri haline gelmeleri için önemli bir unsura, silaha ve eğitime, tabi en çok da silaha ihtiyaç vardır. Bölgedeki gerçeği çok iyi bilen düşman, "yılanın başını ezdik" diyemiyor. Başı ezilen yılan ölür. Onların birşeyleri ezdikleri doğrudur. Ama ezilen kesim yeni hücrelerle yeniden dokunuyor. Düşman, "tükenmeyiz kırmak ile" türküsünün ete kemiğe büründüğü belalı bir bölgeyle karşı karşıyadır. Bu bölgeyi yediden yetmişe bütün gücümüzle desteklemeliyiz.

Kentlerde mücadele gelişiyor. Proletaryanın ve gençliğin mücadelesi önümüzdeki yıllarda, gerek boyutları gerekse seviyesi açısından egemen sınıfları yeniden "arayışlar" içine sokacak, telaşlandıracaktır. Partimizin işçiler ve gençlik içinde, kentlerde güçlenmesi, kırlardaki silahlı etkinliğimizi artıracaktır. Kentleri sadece bir kadro kaynağı olarak gören anlayış sakattır. Kentlerde ki sınıf mücadelesine dört elle sarılmayan bir parti, kırlarda da güçlenemez. Kır ve kentin, sınıf mücadelesinin gelişmesi açısından diyalektik ilişkisini göremeyen bir kafa, tek yönlü, mekanik bir kafadır. Ama etkin bir politik ve ideolojik mücadeleye girmeksizin, doğru taktik çizgiden militan bir kavgaya girmeksizin ketlerde partiyi geniş bir kitle tabanına kavuşturamayız. Bırakalım katılmayanları, eyleme katılma konusunda kararsızlık geçirenler bile güç yitiriyor, giderek tecrit oluyor. Gençlik içindeki "Yarıncılar" önemli bir güce sahiptirler. Ama son gençlik eylemleri karşısındaki "aman uslu durun", "aman yasal zemini kaybetmeyin" vb. politikalarıyla güç yitirmeye, gençliğin gözünde itibardan düşmeğe başladılar. Geçmişte de bu böyleydi. Hareketi dizginlemeye kalkışan geniş yığınlardan tecrit oluyor.

Partimizin Kürdistan'da kurulması, kuruluş döneminde kadrolarının büyük bir bölümünü buralarda seferber etmesi tesadüf değildir. Ülkenin her alanı silahlı mücadele için elverişlidir. Ama en elvirşli alan da Kürdistan'dır. Kürdistan'ı Dersim'leştirmek şevkiyle çalışmalıyız. Daha önemlisi, Ege'de, Karadeniz'de, Akdeniz'de ve iç kesimlerde filizlenme ve yeni Dersimler yaratma şevkiyle çalışmalıyız. Bildiri tutan el ile silah tutun el arasında özde hiçbir fark yoktur. Hangi türden olursa olsun, faaliyetin layıkıyle, canla başla içinde olmak, verilen görevleri devrimci bir ruhla yerine getirmek... İşte aslolan budur. Her derin acıyı devrimci bir enerjiye dönüştürmeliyiz. Bizim mağrur ve güzel geçmişimiz, ve partimizin ruhu bunu emrediyor.

ASKERİ SORUNLAR

Bir Gerilla Komutanında Aramamız Gereken Özellikler Nelerdir?

Hareketlilik ve baskın; hareketlilik ve imha; bunlar, gerilla savaşında ilk akla gelen başlıca ögelerden ikisidir. Bu iki şey, dinamik bir taktik komutayı gerektiriyor ve komutanın özelliklerini kabaca belirtiyor. Bir gerilla komutanında hem stratejik hem de taktik bir komuta yeteneği olmalıdır. Kuvvetleri anında bir noktaya yığmak ve anında dağıtmak, hem taktiğin hem de stratejinin "en büyük ve en basit yasasıdır." Bir komutan, gerilla savaşında bu kuralı çok sık uygular. Hızla yığmak, hızla manevra yaptırabilmek ve hızla dağıtmak. Tabii sorun bununla bitmiyor. Güçleri yığma ve dağıtma anlarının isabetli tesbiti de önemlidir. Güçleri öylesine kritik, tehlikeli bir anda yığarsın ki bu, düşmanın bizi yoketmesine yol açar. Güçleri yığma, bugünkü şartlarda, güçlü pusular ve baskınlar için olmalıdır.

Gerilla savaşında en tehlikeli şeylerden birisi tutuculuktur. Bu bakımdan tutucu bir komutan kötü bir komutandır. Taktiklerde ani değişikliği gecikmeden, anında gerçekleştirme yeteneği çok önemlidir. Askeri çalışma tarzında, yer değiştirmede, savaş taktiklerinde hantallığa, tutuculuğa düşman olmalıdır bir komutan. Sürekli değişkenlik ve alışkanlık ruhuna; şaşırtıcılık, kurnazlık ve ani vuruş mizacına sahiptir gerilla savaşı. Bu bakımdan değişikliği sevmeyen, hantal, ruhunun cevvaliyetini yitirmiş komutanları sevmez. Gerilla savaşında bir komutanı, kararlar, bağlayıcı direktifler, katı yasalar cenderesine almak, gerilla bölgesinde onun karar ve hareket serbestliğini kısıtlamak yanlıştır. Ayrıca bir komutanın kendisini dar bölge şovenizmine kaptırması da tehlikelidir. Geniş bölgelerde manevra taktiği, düşmanın dikkatini ve güçlerini yayar, gerilla birliklerinin pusuya ve baskına uğrama tehlikesini aza indirir.

Bir gerilla komutanında aranması gereken özelliklerden bir tanesi de, gözüpeklik, kararlılık ve cürettir. Zaten saldırı ve kurnazlık, gerilla savaşını karakterize eden temel ögelerin başında gelir. Komutanın ruhu, sevk ve idaresi altında bulundurduğu gerilla birliğinin ruhunu büyük ölçüde belirler. Eğer bir komutanda saldırı ruhu ve gözüpeklik yoksa birliğinde de yoktur. Clausewitz şöyle der bu konuda: "Savaşın doğal unsuru ateştir, yani sıradan insanları hantallaştıran bir unsur; bu itibarla, harektin sürekli olabilmesi için itici güçlerin daha kuvvetli ve daha sık olması gerekir... Savaşçılar gözüpek bir komutanın yönetiminde bulunmuyorlarsa, ya da yukardan gelen büyük bir sorumluluğun baskısını omuzlarında duymuyorlarsa, duraklama kural, ilerleme istisna olacaktır." Savaş, demir irade, disiplin ve yoğun merkezileşme demektir. Birliğin, gücü ve iradesi, cüreti ve kurnazlığı, esnekliği ve hareketliliği komutanda yoğunlaşmış, komutanda ete kemiğe bürünmüş gibidir. Bu bakımdan, Clausewitz'in deyimiyle, "Büyük enerjilerin, büyük tutkuların bulunmadığı yerde, ferasetin at oynatması kolaydır."

Kuşku ve sezgi yeteneği... İşte bir gerilla komutanı için başka bir özellik. Düşmanın açıklamalarını ve bölgedeki hareketini sürekli izleyen bir komutan, kuşku ve sezgi yeteneğiyle birçok hareketin, planın kokusunu önceden kestirebilir. Gerilla savaşı hassas bir içgüdüye, hassas bir kuşku ve sezgi yeteneğine doğası icabı zaten sahiptir ve her gerilla komutanından da başarılı olmak istiyorsa bu yetenekleri sürekli ister. Yine bu noktada Clausewitz şöyle der: "Savaşı yöneten komutanın çoğu zaman sezgisine ve muhakemesine güvenmesi, doğuştan bir kavrayış yeteneği, düşünce ve eğitimin keskinleştirdiği bu bir çeşit koku alma hassası sayesinde adeta bilinç dışı bir faaliyetle doğru yolu bulabilmesi gerekir."

İyi bir gerilla komutanı planlı çalışır. Grubunun yaşam, çalışma ve mücadele tarzını planlı, programlı bir zemine oturtur. Gerilla savaşının korkunç hareketli ve değişken karekteri hiç bir zaman planlı çalışmayı ortadan kaldırmaz. Yeter ki yapılan planlar, gerilla savaşının ruhuna ve gerçeğe uygun olsun. Ne zaman hangi adımı, nasıl atacağını bilmeyen, dağınık, günübirlik çalışan bir komutan, kendiliğindencilikten kurtulamaz ve giderek "savaşın meşru çocuğu"nun, yani imhanın ateş çemberine girer. Hangi hedeflere, ne zaman nasıl saldıracağına ilişkin saldırı planı yapmalıdır. Kitlelerle ilişki, askeri örgütlenme ve her yönlü destekle ilgili plan yapmalıdır. Kaybolma, bilgi toplama ve propagandayla ilgili plan yapmalıdır. Plan yapma ve planlı çalışma bir gerilla komutanını sıradan bir eşkiyadan ayıran temel özelliklerden birisidir.

Dört bir yana yumruk sallamama, sorunların üzerinde tek tek yoğunlaşma taktiği bir gerilla komutanı için çok daha önem kazanır. Aynı güçle bir probleme yüklenmek, iki elle aynı anda iki düğümü çözmeye kalkışmamak, başarı şansını yarı yarıya artıran bir taktiktir. Hem ihtiyat hem cüret, hem hırs hem sabır, hem genişlik hem yoğunlaşma... Muhiddin Arabi, "insan çeşitli zıtların toplamıdır" der. Bir gerilla komutanı, çatışmaya ve savaşa ilişkin temel zıtlıkları kişiliğinde bir ateş parçası halinde birleştirebilen kişidir.

Hareket anında siyasi komiser dahil, tüm savaşçılar, komutanın emirlerine itirazsız uymak zorundadırlar. Onun ağzından çıkan her emir, mutlak uyulması gereken devrimci bir ilke gibidir. Bu bakımdan komutan, hareket anında daha sorumlu, daha soğukkanlı ve akıllıca davranmalıdır. Siyasi komiser'in, eğer siyasi komiser yoksa, yani kendisi hem komutan hem de siyasi komiserse, komutan yardımcısının görüşlerine gerektiğinde başvurabilmelidir. İyi komutan, her önemli hareketten sonra, tüm savaşçılarla birlikte hareketin değerlendirmesini yapan ve o hareketten dersler çıkaran komutandır.

İyi bir gerilla komutanı, kendi hareket alanında, milis örgütlerini kurarak, onları eğiterek ve sıkı bir tarzda denetleyerek kendi zeminini, uzun süreli yaşama şartını güçlendiren komutandır. Çetesiyle faaliyet gösterdiği mıntıkada milis örgütleri kurmayan, çetesini sadece bir savaş cihazı değil, aynı zamanda bir propaganda cihazı olarak da seferber etmeyen bir komutanın parti ruhuna sahip olduğunu söyleyemeyiz. Devrimci politikanın en yüksek şekliyle, yani devrimci savaşla ruhunu yoğuran bir komutanın politik faaliyete girmemesi düşünülemez. Bu bakımdan o, sevk ve idaresi altında olan savaşçıların politik ve ideolojik eğitimine büyük önem verir.

Bize iyi gerilla komutanlarını çetin savaşlar getirecektir. Ama uluslararası komünist hareketin askerlik sanatını ve onun komutanlarının ortak özelliklerini iyi öğrenmeli, saflarımıza katılan genç savaşçılara öğretmeliyiz. Güzel örnekler, silaha sarılmış sıra neferleri için son derece eğitici, öğreticidir.

Genel Sekreterimiz Komünist Önder Kâzım Çelik Yoldaş Şehit Düştü!

PARTİMİZ SİLAHLI MÜCADELEYİ KARARLILIKLA SÜRDÜRECEKTİR!

Parti Genel Sekreterimiz Kâzım ÇELİK ve Partimizin üyelerinden, **TİKKO**'nun seçkin komutanlarından **Hıdır AYKIR** yoldaş önderliğindeki bir gerilla grubumuz bölgede operasyon halindeki Türk Faşist Ordusunun güçleri tarafından PALU'da 20 Mayıs günü pusuya düşürüldü. Operasyon timlerinin kuşatmasını yarmak için, komünist bir cesaret ve kararlılıkla silahlarını ateşleyen yoldaşlarımız sonuna kadar kahramanca döğüştüler. Sayıca kat kat üstün, tepeden tırnağa son derece modern silahlarla donanmış ve üstelik pusu kurmuş olan Faşist Türk Ordusu ile saatlerce süren bu çatışma sonucu önderimiz **Kâzım ÇELİK, Hıdır AYKIR, Cihan TAŞ, Müslüm EMRE, Ali DOĞANKAYA** yoldaşlar şehit düştüler. Aynı çatışmada kurduğu pusu ve önceden yaptığı çok yönlü hazırlıklarla yoldaşlarımızı, kuşatma altına alan düşman güçlerinden çok sayıda asker ve polis yaralanmış, bir polis ise öldürülmüştür.

Üç yoldaşımız ise sürdürülen çatışma sonucu düşman çemberini yarmış, sağ olarak üslerine dönmüşlerdir.

Palu çatışmasında şehit düşen **Kâzım ÇELİK** yoldaş, Enternasyonal Proletarya'nın yiğit bir savaşçısı, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının öncü örgütü partimiz **TKP/ML**'nin Genel Sekreteri idi.

Kâzım ÇELİK yoldaş **İbrahim KAYPAKKAYA** yoldaşın katledilmesi ve diğer yoldşalarımızın düşmana esir düşmesinden sonra kısa bir dönem de olsa önemli ölçüde aksayan parti faaliyetlerimizin yeniden ayakları üzerine dikilmesi, partinin toparlanması için 12 Mart sonrası sürdürülen çalışmalar sırasında partimizle daha yakın yüz yüze gelmişti. Parti tarihimizde "yeniden toparlanma dönemi" olarak adlandırdığımız bu süreçte partimizin görüşlerinden etkilenen ve bir sempatizan olarak faaliyetlere katılan **Kâzım ÇELİK (PİRO)** yoldaş, fedakarlık, çalışkanlık, kararlılık, komünizm için mücadeleye ve onun silahı olan partiye bağlılık, alçakgönüllülük gibi dikkat çeken özellikleriyle kısa sürede çalıştığı alanlardaki halkın ve yoldaşların güvenini kazandı. O, yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. Sömürünün, zulmün, milli baskının, feodalizm illetinin sonucu olan kan davalarının, vb. iğrençlikleriyle çocuk yaşta tanışık olan Kâzım yoldaş düzene karşı kin ve öfke ile yoğrularak büyümüştü. Parti ile yüz yüze gelişiyle bütün kötülüklerin kaynağını bilimsel öğretimiz sayesinde herkes gibi daha iyi kavramaya başladı. O'nun başta zaten bağrında taşıdığı zulme, sömürüye karşı öfke ve isyan duygusu, partimizin M-L çizisinin önderliğinde daha da şahlandırdı. Parti sayesinde komünist bilinçle şekillenen **Kâzım (PİRO)** yoldaş artık, zulme, talana karşı sıradan bir direnme, kahramanlık duygusuyla hareket eden biri değil Proleter Dünya Devrimi'ni zafere ulaştırmak, sınıfsız, sömürüsüz bir dünya yaratmak için mücadele eden Enternasyonal Proletarya'nın Türkiye toprağındaki müfrezesi partimiz **TKP/M-L**'nin komünist çizgisinin şekillendirdiği komünist direniş, komünist kahramanlık hattında ilerleyen bir savaşçı idi. Halkın bağrında taşıdığı devrimci gücün, yaratıcılığın, fedakarlığında M-L bir çizgi önderliğinde herşeye kadir olduğu gerçeği ve M-L silahıyla donananlar için "yok" ve "olmaz" laflarının geçersiz olduğu **Kâzım** yoldaş şahsında sembolleşiyordu.

Kâzım yoldaş mücadele içerisinde her sahada güçlü bir ilerleme kaydetti. 1978 yılında parti üyesi oldu.

Bu dönem partimizin DERSİM İl Organı'nda yer alan Kâzım yoldaş bölgede parti faaliyetlerinin geliştirilmesinde bir kadro olarak ciddi seviyelerde rol oynadı. 1979'larda Tarsus-Mersin-Adana Alt Bölge Komitesi (ABK) üyesi olarak çalıştı. Bu alanlarda partimizin kısa sürede atak yaparak gelişmesinde tayin edici düzeyde rol oynayan yoldaşlardan biriydi. Kâzım yoldaş parti ve halkın güvenini pratikte her sahada kendini kanıtlayarak kazanıyordu. Onun en önemli özelliklerinden biri, bir noktada çakılıp kalmaması, sürekli olarak kendisini ilerletmesi, aşması ve yenilemesi idi. Parti mensubu olarak devrimin faal bir silahı olmak gerektiğinin, dünyayı kazanmak yani komünizme ulaşmak için komünist bir insiyatif ve yaratıcılıkla engellerin üzerine yürümenin zorunlu olduğunun bilincindeydi. Ondaki çalışma ve kazanma hırsı bir sandalye kapmak için değil, devrime, sosyalizme, komünizme güçlü bir bağlılık sonucu idi. Sınıflı toplumların gündeme getirdiği zorunlu ve bu anlamda vazgeçilmez olan öncülük ve yöneticilik olgusunu bilimsel bir şekilde kavrıyor, onları zorunlu komünist bir iş bölümü olarak ele alıyordu. Siyasi, örgütsel, ideolojik ilerleyişi onda hiçbir zaman zafer sarhoşluğu yaratmıyor onun engin ve alçakgönüllülüğünü pekiştiriyordu. Komünist önderin salt emir veren değil bizzat güçlü bir eylem adamı olması gerektiğine kendi pratiğiyle cevap veriyordu.

Kazım yoldaş 1979'larda Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) üyesi oldu. II. Konferans öncesi yapılan Alt Bölge Konferensları'nda delege olarak Bölge Konferansı'na seçildi. Bölgesel ve merkezi konferans hazırlıklarının sürdürüldüğü 1980 yılında sahte bir kimlikle yakalandı. Düşman ona 70 gün boyunca en ağır işkenceleri uyguladı. **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın işkence tezgahlarındaki komünist direniş çizgisi **Kâzım** yoldaş tarafından büyük bir kararlılıkla bir kez daha uygulandı. Düşman onun kimliğini açığa çıkartmak için başvurmadığı alçaklık bırakmadı. Ama **Kâzım** yoldaş üzerinde yakalanan kimliği savunarak ve hiçbirşey kabul etmeyerek, deşifre olmadan düşmanı dize getirdi. Birşey ispatlayamayan faşist caniler onu serbest bırakmak zorunda kaldılar.

Partimizin II. Konferans'ına düşman tarafından engelendiğinden ötürü katılamayan **Kâzım** yoldaş Parti Konferansımız tarafından Merkez Komitesi Asıl Üyeliği'ne seçildi. İçeriden çıkıp yeniden Parti ile bağ kurup faaliyetlere katılan **PİRO"** yoldaş Merkez Komitesi Üyesi ve ağırlıklı olarak örgütlenme bölümünde çalıştı. Merkez Komitesi III. Toplantısı'nda Merkez Komitesi Siyasi Bürosu Üyeliğine seçildi, örgütlenme bürosu sekreterliğine atandı. Çoğu güçlerin kapağı yurtdışına attığı, düşman saldırıları ve yenilgi karşısında umutsuzluğa kapıldıkları, seyirci pozisyonuna düştükleri 12 Eylül'ün koyu baskı koşulları altında ülkenin değişik bölgelerinde ve esas olarakta Dersim'de parti faaliyetlerinin yükseltilmesine önderlik eden **Kâzım ÇELİK (Cihan)** yoldaş örnek bir komünistti.

Davaya sarsılmaz inanç sembolüydü. Yoldaşlara ve halka umut, güven verendi. MK 5. Toplantısı'nda, Parti Genel Sekreterliği'ne seçildi. Onun ve yine Merkez Komitesi üyemiz, halkımızın silahlı kuvvetleri TİKKO'nun genel komutanı **Hayrettin BAKIŞ (Şahin Ağa)** yoldaşların sınanmış komünist önderli-

ği, halkımız ve savaşçılarımız için güçlü bir ilham, cesaret azim kaynağı idi. Çeşitli parti faaliyetleri için kısa bir dönem ayrılmak zorunda kaldığı DERSİM'de **Hayrettin BAKIŞ, Nihat TOPUZOĞLU, Metin EKER, Aziz ERKOÇ** yoldaşların katledilmesiyle birlikte partimizin aldığı yarayı sarmak için hemen gerilla bölgesine giden **Kâzım** yoldaş bölge faaliyetlerinin derlenip toparlanmasında, yeni silahlı güçler, ve yeni gerilla alanlarının yaratılmasında önemli rol oynadı.

Alınan yaralar verilen kayıplar karşısında hiçbir zaman çaresizlik tanımadı. Yaraları sarmak, kayıpları telafi etmek, partiyi sınıf mücadelesinde etkin bir güç haline getirmek, hataların, yanılgıların siyasi, örgütsel vb. nedenlerini ortaya çıkarmak, güçleri toparlamak, silahlı mücadele ateşini daha güçlü yakmak için güçlü bir enerji ile çalışan **Kâzım (Ali Enver)** yoldaş, umutsuzluk, karamsarlık düşmanı, geleceğe güçlü inanç, partiye, halka, komünizme bağlılık sembolüdür.

Toros'ların kartalı, Çukurova mazlumlarının, Malatya, Maraş, Diyarbakır, Urfa'nın yoksul Kürt köylülerinin "**PİRO**"su, Dersim, Erzincan, Gümüşhane, Elazığ'ın ezilenlerinin "**CİHAN**"ı, Enternasyonal Proleterya'nın "**ALİ ENVER**"ini kaybettik.

Acımız büyük, kinimiz derindir! Fakat o sadece aramızda bedenen olmayacak, fikirleriyle, kavgasıyla yanımızda olmaya devam edecek. Uğruna şehit düştüğü komünizm kavgasını zafere ulaştırmak onu anmanın onu yaşatmanın yegane yoludur.

Onu anmak, partimizin M-L programatik görüşlerine bağlı kalmak onları ustalıkla pratiğe uygulamak, eksikliklerimizi, yanılgılarımızı süratle aşmak, partimizi sınıf mücadelesinde çok daha güçlü bir silah haline getirmek demektir.

Onu anmak: Silahlı güçlerimizi yaygınlaştırmak, profesyonel gerilla gruplarımızı geniş silahlı yerleşik milis örgütlenmesiyle daha güçlü hale getirmek, yeni gerilla bölgeleri, yeni Dersim'ler yaratmak, geniş gerilla bölgesi alanında güçlerimizi daha seri hareket eden, inisiyatifi elinde bulunduran, hücum ve saldırı ruhuyla donanmış, hareketli ve cin çarpma misali düşmanı çarpan, imha eden, şaşırtan, yaratıcılığı olan bir şekilde konumlandırmak ve gerilla savaşının ruhuna uygun harekete geçirebilmektir. Uzun süreli ve çetin bir karaktere sahip olan Halk Savaşı gerçeğini daha iyi bilince çıkarabilmek, onda sebat etmek, kayıplar ve darbeler karşısında umutsuzluğa, şaşkınlığa düşmemek, silahlı mücadele çizgisinde ısrar etmektir. Kürdistan'da tutuşturulan silahlı mücadele ateşini körüklemek, yaygınlaştırmak, sadece Kürdistan'da değil, onu Batı'ya da sıçratabilmektir.

Onu anmak; işçi sınıfımızın güçlü bir atılımına gebe olan bugünkü yükseliş ve yaygınlık yönünde gelişen hareketine M-L bir müdahale için, işçi sınıfı ve özellikle de başta büyük sanayi şehirlerinin büyük fabrikaları içerisinde olmak üzere sabırlı bir çalışma yürütmek, büyük iş kollarında yoğunlaşmaya önem vermek, fabrikaları partinin kaleleri yapma görevini maddi bir güç haline getirmek başta büyük işyerleri olmak üzere iş yeri parti komitelerinin oluşturulması doğrultusunda adım atmak, sendikalar içerisinde diğer devrimci demokrat güçleride harekete geçirerek etki alanımızı geliştirmek, sabırlı, cesaretli bir mücadele ile revizyonist-reformist alternatiflerin, sendika ağalarının yüzlerini teşhir etmek, bunların işçi sınıfımız ve emekçi halkımız üzerindeki etkilerine karşı mücadele yürütmektir. Öğrenci gençliğimizin kabaran mücadelesini doğru bir çizginin önderliğinde güçlü bir silah haline geirmek için gençlik içindeki çalışmaya önem vermek, gençliğin mücadelesini basit akademik çıkarlar içinde hapsetmeye çalışan onların gücünün iktidar mücadelesinin emrinde dizginlerinden boşaltılarak harekete geçirilmesini engellemeye çalışan revizyonist-reformist alternatilere karşı gençliğin emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı mücadele ruhuyla eğitilmesini sağlamak, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist, en geniş demokratik örgütünün yaratılması çalışmasına diğer devrimci demokrat güçlerle eylem birlikleri temelinde ciddi bir önem vermek ve bu çalışmalar içinde öne çıkan seçkin ve en militan gençliği partinin yan örgütü olan Komünist gençlik örgütüne kazanmak, yeni Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliğini, gençliğin mücadelesinde önemli bir silah haline getirebilmektir.

Onu anmak; ülkemiz objektifliğinin zorunlu sonucu olan kırsal alanlardaki çalışmayı temel alıp, bir köylü savaşı olan Halk Savaşı gerçeğine göre güçlerimizi konumlandırırken şehirlerdeki çalışmaya da gereken önemi vermek, buraları halk savaşının güçlü destek üsleri haline getirebilmektir. Şehirlerde de başta işçi sınıfı içinde olmak üzere diğer ezilen katmanlar içinde silahlı müfrezeler oluşturmak ve bugün bunları somut olarak işkenceci katillerin teşhir olmuş generallerin subayların ve polis şeflerinin cezalandırılması ve kanemici patronların mallarına el konulması vb. doğrultusunda harekete geçirilmesi savsaklanmayacak bir görevdir. Şehirlerde oluşturulacak bu silahlı örgütlenmeler salt sözkonusu eylemler açısından değil gerek muhtemel ayaklamalar gerekse de kırda gelişecek yaygınlaşacak savaşın desteklenmesi ve onun ihtiyaçlarına göre şehir faaliyetinin biçimlendirilmesi açısından da önem taşımaktadır.

Onu anmak; Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların bayrağını sürekli yükseklerde tutmak ve onların gösterdiği yolda yürümektir. Bugün gerek ülkemizde gerekse de dünya da ideolojik alanda baş tehlike olan modern revizyonizmin ve onun çeşitli türevlerinin Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung yoldaşın ölümsüz fikirlerinın düşman yüzlerini açığa çıkarmak demektir.

Aslında modern revizyonizmi allayıp, pullayarak ve emperyalist emellerini gizlemenin bir aracı olarak bugün Gorbaçov önderliğindeki sosyal emperyalist bazı güçlerin yeni bir devir açıyormuş pozlarında öne sürdükleri "Glasnost"ik politikanın karşı devrimci özünü açığa çıkarmak önemli bir görevdir. Gerçekleri göremedikleri için Rus Sosyal Emperyalistleri'nin sözkonusu politikaları karşısında bilinçleri bulandırılan, aldatılmaya çalışılan ezilenlere gerçekleri açık seçik anlatmak vazgeçilmez bir görevdir. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin aleti haline geldiğinden günümüze kadar karşı devrimci bir öze sahip olan T'K'P'nin bugün açıkça "Ulusal parti olmak istiyoruz", "Yasaksız bir Türkiye'de legal olarak çalışmak istiyoruz", "Nato'dan çekilmek gereksiz, Türkiye Nato içinde olumlu, barışçıl bir rol oynayarak Nato'yu yumuşatabilir" "AET'ye girmeliyiz ama zamansız, biraz daha bekleyelim" şekilli son açıklamalarında da bariz bir şekilde dile getirdiği karşı devrimci özünü geniş yığınlara anlatmak onun sosyal şoven, kemalist, Rus uşağı, devrim düşmanı yüzünü deşifre ederek yüzündeki "sol" maskeyi parçalamak önemli bir görevdir. Modern revizyonizmin yaydığı zehir bugün çeşitli devrimci-demokrat güçleri önemli ölçüde zehirlemektedir. Buna sessiz kalamayız. Bütün devrimci güçlerden proletarya olarak sorumlu olduğumuzun bilincinde hareket ederek devrimci güçlerin daha olumsuz bir pozisyona kaymalarını önlemek için gerekli çabayı sarfetmeliyiz.

Aslında devletçi, Kemalist bir pozisyonda olan ama bir zamanlar Rus Emperyalizmi'ne sözümona düşmanlık şampiyonu kesilen AYDINLIK Grubu dahi Gorbaçov'un şovları karşısında diz çökmektedir. Gerçi modern revizyonizmin bir başka şekli olan TİKP karargahının bu tutumunda hayret edilecek birşey yoktur. Ama Rusçular önderliğindeki modern revizyonist kampın ne denli ciddi bir tehlike olduğunu görmeli ve mücadele yürütmeliyiz.

Dünya Komünist Hareketi'nin aldığı önemli darbeler ve sosyalizmin kalelerinin peş peşe düşmesi ve bugün artık tek bir sosyalist ülkenin dahi kalmaması gerçeği:

"Tek ülkede sosyalizm hayaldir" diyen, ama aslında Sovyetler, Çin, Arnavutluk ve daha nice yerlerde bir dönemler pratik bir bilgu olarak bu teoriye meydan okurcasına kendisini ortaya koyan, beli kırılan T'roçkizm, bugün UKH'nın uğradığı başarısızlıklar ortamının toprağında filizlenerek kendisini yutturmaya çalışan revaçtaki bir eğilim olarak boy vermektedir.

Ve yine ezilenleri barıştırma misyo-

nu oynayan, burjuva düzenlerin onarılması işini yüklenmiş olan Eurokomünist, ülkemizde de "sivil toplumcu"luk olarak velvele koparan eğilimler de boşlukta yer tutmaya çalışıyor.

Şehit yoldaşlarımızı anmak; Uluslararası planda başlıca Marksizm-Leninizm düşmanı akım olarak boy veren ve ülkemizde de cirit atmaya çalışan başta Rusçu modern revizyonist cephe olmak üzere, Troçkist, Euro-komünist, Üç dünya'cı, vb. akımlara karşı M-L'in sancağını şerefle taşımak demektir.

Bu akımların yüzlerindeki maskeyi indirmek ve ezilenleri komünizm sancağı altına toplamak için kararlı bir mücadele yürütmek demektir.

Önderimiz **Kâzım ÇELİK** yoldaşı anmak; Sağcılık illetinin çemberinde liberalleşmeye yüz tutan, düzene karşı mücadelenin silahla değil, düzen çerçevesinde işlerin hallolabileceği hayali yayan her cins oportünizmi yerle bir etmek demektir. Düzenden demokrasi dilenen oportünist-revizyonist alternatiflere karşı demokrasiyi kazanmanın yolunun devrim olduğu gerçeğini yükseltmek, emperyalizm, feodalizm, komprador kapitalizm altedilmeden Demokratik Halk Devrimi başarıyla sonuçlandırılmadan demokrasinin kazanılamayacağını ezilenlere kavratmak ve onları sosyalizme ve komünizm perspektifini bulandırmadan bu temelde harekete geçirmek demektir.

CİHAN'ı, PİRO'yu, ALİ ENVER'i anmak; Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Zedung yoldaşların önderliğindeki Uluslararası Komünist Hareket'in şanlı mirasının şekillendirdiği, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dokusunun mayalandırdığı partimiz TKP/ML'e sahip çıkmak onun 15 yıllık şanlı komünist kavga tarihinin M-L mirası üzerinde yükselerek onun gösterdiği yolda tutarlı yürümek demektir.

Sonuç olarak önderimiz **Kâzım** yoldaşı anmak demek; Mayıs 1985'te önderimiz **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın katledilişinin 12. yıldönümü vesilesiyle onun yazdığı ve aşağıya aktardığımız bildirideki ruha sahip çıkmak, gereklerini yerine getirmek demektir.

Ne diyordu **Kâzım** yoldaş;

Faşizmin işkence tezgahlarında
ser verip sır vermeyen,
Türkiye proletaryasının komünist önderi
ve partimiz TKP/ML'nin kurucusu
İbrahim KAYPAKKAYA Yoldaşı
Ölümünün 12. Yıldönümünde
Komünist Bir Coşku İle Anıyoruz!

Dünyanın tüm ezilenleri!

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkı!

İlericiler, Devrimciler, Yoldaşlar!

18 Mayıs 1985, Türkiye Proletaryası'nın komünist önderlerinden ve partimiz TKP/ML'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşın faşizmin işkence tezgahlarında katledilişinin 12. yıldönümüdür. İbrahim Kaypakkaya yoldaş yaşamını ve tüm enerjisini proletarya ve ezilen halkların kurtuluşuna, demokratik halk devrimi, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesine adamış bu uğurda her türlü fedakarlığı göstermiş, can bedeli bir mücadeleye atılmış, bu erdemler uğruna verdiği şerefli mücadele sonucunda, 29 Ocak 1973'te Komprador Patron-Ağa Devleti'nin kolluk kuvvetleri tarafından düzenlenen bir operasyonla Dersim'de düşmana esir düşmüştür. Komprador Patron-Ağa Devleti, yoldaşımızı yakaladığı 24 Ocak 1973'ten, 18 Mayıs 1973'e kadar işkence ve her türlü baskı metodlarını kullanarak yoldaşımızı ihanete zorlamış, bunda başarılı olamayınca çareyi yoldaşımızı öldürmekte görmüş. 18 Mayıs 1973'te bizzat kompradorların, toprak ağalarının ve efendileri emperyalistlerin emriyle katledilmiştir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş komünizm ve halkın davasına olan bağlılığını, faşist diktatörlüğün işkence hanelerinde de amansız bir şekilde sürdürmüş, komünizm davasına yüksek bir bağlılık örneği göstererek, ser verip sır vermemiş, komprador partor ağaları en güçlü olduğu yerde dize getirmiş ve onları can evinden vurmuştur. Ölümü partimiz ve ezilenler açısından yeri kolay kolay doldurulamayacak bir boşluk yaratmış, emperyalistleri ve uşaklarını ise sevindirmiştir. Ancak hakim sınıflar bu başarılarına ve önder yoldaşımızı aramızdan bedenen ayırmasına rağmen, onun ölümsüz düşüncelerini ve kanıyla yarattığı TKP/ML'i yok edememiş, yok edemediği gibi, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkının ve dünya halklarının gönlünde taht kurmasını ve ölümsüzleşmesini engelleyememiş, ektiği tohumlar serpilip gelişmiş ve artık bugün toprağın derinliklerine, sökülmeyecek kadar kök salmıştır. Partimiz TKP/ML düşman sınıflarının baş belalarından biri olmuştur. Artık onun düşüncelerini ve bu düşünceleri savunan Tükiye işçi sınıfının öncü örgütü TKP/ML'i, ne oportünist ve revizyonist mihraklar, ne de hakim sınıflar ve emperyalistler yok edemeyecektir. Çünkü partimiz Marksizm-Leninizm gibi yenilmeyecek bir silaha sahiptir ve onun temelinde bu düşünceler vardır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, 1965'lerden sonra devrimci mücadeleye , çetişli aşamalardan geçerek, en son TİİKP saflarında devrimci mücadele yürütmüş, PDA revizyonistlerinin anti-Marksist hattına karşı verdiği mücadele içinde, Marksist-Leninist çizgiyi şekillendirmiş, TİİKP içinde mücadele olanağının kalmaması ile birlikte Nisan 1972'de TİİKP içinde M-L muhalefetle birlikte ayrılarak, Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü TKP/ML'i kurmuştur.

TKP/ML'in kuruluşu Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımızın kurtuluşu yolunda tayin edici bir adım olmuş. Mustafa Suphi yoldaş önderliğindeki TKP'den 50 yıl sonra proletaryanın kızıl bayrağı Türkiye topraklarına yeniden dikilmiştir. Partimiz Türkiye'de kendiliğinden gelişen sınıf mücadelesinin doruk noktasına ulaştığı, dünyada ise Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin muazzam etkilerinin sonucunda M-L bir hattı savunarak kurulmuştur.İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğindeki TKP/ML'nin kurulması, başta hakim sınıflar olmak üzere, oportünizme, revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı ağır bir darbe olmuş, düşmanın uykusunu kaçırmıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş ortaya koyduğu düşüncelerle Marksizmi-Leninizmi Türkiye özgülüne indirgemiş, Türkiye devriminin temel sorunlarına çözüm getirmiş, bunları oportünizme, revizyonizme ve her türden sapmalara karşı amansızca savunmuştur. Bu düşünceler doğrultusunda proletarya partisini, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri alanda inşaya çalışmış ve bu doğrultuda amansız bir mücadele yürütmüş, bu alanda önemli mesafeler katetmiştir. Uluslararası planda başta Kuruşçev-Brejnev modern revizyonizmine karşı aktif tavır alarak, Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların yürüdüğü yolda yer almış, komünist bir önderdir. O'nun ve diğer önder yoldaşların ideolojik, siyasi, örgütsel hattı temelinde yükselen partimiz TKP/ML bu sağlam çizgisini bir çok başarısızlıklarına, hatalarına ve eksikliklerine rağmen, bugüne kadar sürdüren, Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü olma özelliğini korumasının yanı sıra, dünyada yoğun alt-üst oluşlara ve M-L ihanetlere ve en çetin ve zor koşullara rağmen bu özelliğini koruyan günümüz açısından dünyanın sayılı partilerinden biridir. Partimizin bu özelliğini korumasının İbrahim Kaypakkaya yoldaşın attığı temellerin, ideolojik, siyasi hattın sağlam olmasının tayin edici rolü vardır.

Emekçiler, Yoldaşlar;

Bugün gerek ülkemizde, gerekse dünyada önemli alt-üst oluşlar olmaktadır. Emperyalistler olanca hızıyla bir paylaşım savaşına hazırlanırken, dünya halklarının mücadelesi de giderek gelişmektedir. Öte yandan ülkemiz hakim sınıfları, bütün gücüyle halka saldırmakta ve devrimci mücadeleyi yok etmeye çalışmaktadır. Uluslararası planda Marksizme-Leninizme karşı her renkten akım ve düşünceler amansızca saldırırken, ülkemiz devrimci hareketi de ağır bir yenilgi almış, yenilgi sonucunda kendine M-L diyen bir çok akım ve teşkilat M-L'i kendisine kılıf ederek, M-L'e saldırmakta, teslimiyet ve sağcılık kol gezmektedir. Bu açıdan İbrahim Kaypakkaya yoldaşı ve onun düşüncelerinin ve çizgisinin günümüz açısından daha da anlamı ve önemi vardır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, en başta işçi sınıfının bilimi Marksizm'i-Leninizm'i her türden sapmalara karşı savunmak geliştirmek, onun kurduğu hatta bağlı kalmak ve bu hattın savunucusu TKP/ML'ye sahip çıkmak, korumak ve yaşatmak, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Zedung yoldaşın kızıl yolunda yürümek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, emperyalizme, sosyal emperyalizm ve her türden gericiliğe karşı çıkmak, dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesini desteklemek, emperyalist savaş hazırlıklarına karşı amansızca mücadele vermek, Uluslararası Komünist Hareket'in doğru temeller üzerindeki birliğini savunmak, Peru Halk Savaşı'nı her yönüyle desteklemek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, ezilen uluslar üzerindeki milli baskılara karşı amansızca mücadele etmek, ulusal kurtuluş hareketlerini desteklemek, ulusların kendi kaderlerini ta-

yin hakkını kayıtsız şartsız savunmak, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki milli zulme karşı çıkmak demektir.

Onu anmak, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve halkının Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesini sürdürmek, önderlik yapmak, halk sınıf ve tabakaları üzerindeki her türlü baskıya, sömürüye, zulme, işkenceye karşı çıkmak, Kompradoi Patron-Ağa Devleti'ni ve efendilerinin saltanatlarını yıkmak demektir. Kısacası hayatın her alanındaki sınıf mücadelesine katılmak ve önderlik yapmak demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, kırlardan şehirlere doğru gelişecek silahlı halk savaşı yoluna bağlı kalmak, kan can pahasına sürdürülen gerilla mücadelesini ve örgütlenesini desteklemek, yönetmek, Ali Haydar YILDIZLARIN, Orhan BAKIRLARIN, Veysel UYARLARIN, Ali KARADAĞLARIN, Haydar ASLANLARIN, yolunda yüremek silah elde düşmana meydan okumak, boyun eğmemek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, faşizmin işkencehanelerinde düşmanı dize getirmek, kızıl direnme ruhunu yaşatmak, ser verip sır vermemek, cezaevleri ve mahkemelerde devrimci direnişleri yaşatmak, devrimci onuru korumak, sınıf mücadelesinin en çetin alanlarında halkın davasına bağlı kalmak, Mehmet ZEKİLERİN, Selahattin DOĞANLARIN, Süleyman CİHANLARIN, Hasan Hakkı ERDOĞANLARIN yürüdüğü yoldan yürümek demektir.

Önderimizi anmak, sınıf mücadelesinin en çetin koşullarında, karşı-devrimin en azgın saldırılarının olduğu bir dönemde, kitlelere ve kendi gücümüze güvenmek, teslimiyet ve korkaklığa karşı çıkmak, başarısızlıkların altında ezilmemek, yenilgiden gerekli dersleri çıkarmak, gericiliğe ve karşı-devrime sırt dayamayı reddetmek, halkın bitmez tükenmez enerjisine güvenmek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, onun Marksist-Leninist temeller üzerinde inşa ettiği ve kan-can pahasına mücadelesini sürdürdüğü partimizi TKP/ML'i ve birliğini göz bebeğimiz gibi korumak, onun ismine sahtekarca sahip çıkan Devrimci Halkın Birliği, "Bolşevik" Partizan gibi teslimiyetçi, revizyonist, sağ oportünist akımlara karşı mücadele etmek, Partimizin M-L hattını her türden saldırılara karşı savunmak demektir.

Önder Yoldaş!

Kan can pahasına ve amansız bir mücadele ile yarattığın partimiz TKP/ML, bugünde sınıf mücadelesi arenasında en çetin koşullarda bütün hata ve eksikliklerine rağmen doğru çizgisini korumaya devam ediyor. Türkiye topraklarında dalgandırdığın kızıl bayrak, şimdi dünyanın bir çok kıtasında, Türkiye'nin şehirlerinde, dağlarında, faşizmin işkencehanelerinde, cezaevlerinde daha da yükseklerde dalgalanıyor. Hiç bir güçte bu eserini yok edemeyecek TKP/ML mutlaka ama mutlaka zafere ulaştıracaktır. Aramızdan bedenen ayrılışının 12. yıldönümünde bir kez daha haykırıyoruz: Partimiz, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Zedung yoldaşların ışıklı yolunda, senin çizdiğin kızıl yolda yürüyecektir. Bizi zafere götürecek olan tek yol budur. Bundan başka bir yol tanımıyoruz. Ölümünün 12. yıldönümünde komünist özelliğinin ve düşüncelerinin önünde bir kez daha seni komünist bir coşkuyla anıyoruz.

—İbrahim Kaypakkaya Yoldaş Ölümsüzdür!
—Yaşasın Marksizm-Leninizm!
—Yaşasın Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung Yoldaşların Sanlı Kızıl Yolu!
—Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal- Emperyalizm ve Her Türden Gericilik!
—Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Devleti!
—Yaşasın Halk Savaşı!
—Yaşasın Partimiz TKP/ML ve Önderliğindeki TİKKO!
—Yaşasın Proleter Enternasyonalizm!

Türkiye Komünist Partisi
Marksist-Leninist
Merkez Komitesi
Mayıs 1985

KÂZIM YOLDAŞIN ANISI KOMÜNİST MÜCADELE ÇAĞRISIDIR!

ALİ METE'NİN (HESE GAME) ANISINA!

Ben bu yazıda sizlere çocukluk yıllarından devrimci mücadele yıllarına ve cezaevine düştüğü ana kadar uzun beraberlik yıllarımızın olduğu, öldürüldüğü ana kadarda ilişkilerimizin dolaylı olarak sürdüğü Ali METE'yi anlatmak istiyorum.

İnanıyorum ki, devrim ve komünizm için şehit düşen insanların biri diğerlerinden daha az değerli değildir. Ne varki, bu insanların farklı tarihsel dönemlerde yaşamış olmaları ve aynı zamanda farklı yaşam koşulları içinde şekillenmiş olmaları gerçeği, onların bizlere bıraktığı anılarda farklı bir kısım özellikleri taşımış olmalarını da beraberinde getirmektedir. İşte onların bizlere bıraktığı değerleri anlamak, onların yaşamlarından ve tecrübelerinden öğrenmek, şüphesizki, onları daha iyi tanımaktan geçer. Bunlardan birisi de 20 Nisan 87'de Hozat'ta karşı devrim güçleriyle giriştiği silahlı çatışmada direnerek ölen Ali METE'dir.

Ali METE 1957'de halen toprak ağalığının ve devlet zulmünün iç içe bütün acımasızlığıyla sürdüğü Erzincan ilinin Tercan ilçesi "Kürt Kaçağı" köyünde dünyaya geldi. Yoksul ve topraksız bir ailenin çocuğu olan A. Mete yaşamının zorluk ve çileleriyle daha çocukluk yıllarında iken yüz yüze geldi. Yaşıtlarının sokaklarda misket, çelik-çomak oynadıkları bir çağda, o çıplak ayak üzerinde şile bezinden yapılmış incecik gömleğiyle yaz kış demeden davar güttü, bazen tarlada bazen değirmende çalışan babasına su taşıdı, yemek taşıdı.

Kendi yaşadığı yaşamı yaşamasını istemeyen babası, onu okul çağına geldiğinde yakın bir kasaba ilkokuluna kayıt ettirdi. İlkokul yıllarında biryandan her gün on kilometrelik yolu yürüyerek köyden okula gidip gelen A. METE diğer yandan bu yaşlarda üretime de katılıyor, okul çıkışından sonra su satıcılığı, ayakkabı boyacılığı gibi işleri de yaparak ailesine yardımcı oluyordu. Okuldaki başarısı ve zekiliğiyle kısa zamanda dikkati çeken METE'yi ikinci sınıfı okutmadan üçüncü sınıfa geçirmişlerdi.

Orta okul yıllarına geldiğinde kendisini daha da zorlu bir yaşam kavgası içinde bulmuştu. Şiddetli geçimsizlik yüzünden annesi evi terketmiş, bu yüzden kardeşlerine bakım da dahil evin bir çok sorunu omuzlarına yıkılmıştı. Okula gidiyor, ev işlerini yapıyor, ayrıca birkaç saatini de bir ekmek fırınında çırak işçilik yaparak geçiriyordu.

Lise öğrenimine başladığı 74-75'li yıllarda, ülkede yaşanan bir dizi siyasal olayların ve çevresindeki devrimci insanların önemli etkilemeleri kendisinin zorlu yaşamıyla birleşiyor ve onun için yeni bir dönemi başlatıyordu. Yani haksızlıklara, sömürüye, zulme karşı savaşı lise başlarında başlamış oluyordu. İlk kavgası, ilk siyasal eylemine de okuduğu okulun gerici yönetimine karşı girdiği mücadeleyle başladı. İstiklal marşı törenine geç geldiler diye okul bahçesinde öğretmenler tarafından öğrencilerin

→

gözü önünde kıyasıya dövülen köylü çocuklarına arka çıkıp okul müdürüne bağırdığı için A. METE bir ay süreyle okuldan uzaklaştırıldı. Böylece ilk eylemiyle birlikte ilk cezasını da almış oluyordu. Daha sonraki gün ve aylarda da okulun gerici idaresi ve faşist öğrencileriyle girdiği tartışma ve kavgaların ardı arkası kesilmeyecekti. Ta ki Ali METE ve bir kısım arkadaşları daha okuldan süresiz uzaklaştırılıncaya kadar.

İlk başlarda girdiği bir dizi bireysel çıkış ve kavgalar, sonuçta yediği dayaklar, aldığı cezalar onu daha bilinçli hareket etmeye itmiş, okul dışı devrimci ilişkilerin de önemli yardımıyla ve okuldaki diğer ilerici öğrencilerle birlikte hareket etmede onları örgütlemede hayli tecrübeler kazandırmıştı. Onun başeğmez tutumu ve derslerdeki başarısı çevresinde ona karşı doğal bir saygınlık kazandırmıştı. Böylece girdiği tüm ilişkilerde bu durum kendisine avantaj sağlıyor, bu ilişkileri örgütlülüğe daha da yakınlaştırıyordu. Kısa bir sürede beşyüz kişilik öğrenci topluluğunun yüze yakınını kendi etrafında gruplar halinde toparlamayı başarmıştı. Okuldaki ve çevredeki eylem ve faaliyetler yeni bir niteliğe bürünüyor bir çok konuda ortak hareket edilebiliyordu. Seminer toplanıları yapılıyor, afişler asılıyor, bildiriler dağıtılıyor, gerici ve faşist mihraklarla grup kavgalarına giriliyordu. Tam bu dönemde A. METE ve bir grup arkadaşı okuldan uzaklaştırılmıştı.

Daha sonra naklini alıp Pülümür ilçesine giden A. METE öğrenimini burada sürdürmek isterse de orada da yürüttüğü bir kısım devrimci faaliyetleri yüzünden yeniden okuldan uzaklaştırılır.

75 sonlarına rastlayan bu dönemde A. METE artık boş zamanlarını değil boydan boya ömrünü adayacağı bir davanın adamı olmuştur! Devrimci faaliyetleri içinde onu en çok etkileyen İ. Kaypakkaya'nın yaşamı ve düşünceleridir. Nitekim örgütlü faaliyet içerisinde de, TKP/ML'nin henüz merkezi önderliğinin oluşmadığı yerel faaliyetler döneminde HALKIN GÜCÜ saflarında profesyonel olarak yerini alır. Bu dönemde oldukça geniş bir alanda faaliyet yürüten METE girdiği devrimci ilişkilerin bir çoğunu örgütler, bir çok yeni kadroların yaratılmasında önemli rol olur. Aralıksız üç yılı aşkın süren faaliyetlerinde, başta DERSİM bölgesi olmak üzere ERZİNCAN-ERZUZUM-GÜMÜŞHANE'ye kadar uzanan alanda artık ALİ METE ismini duymayan onu tanımayan hemen hemen yok gibidir. İnsanların olduğu kadar bu yörelerde ki doğa'nın da yakından tanıdığı ALİ METE'ye bu yüzden yoldaşları Türkçe'de Orman ayısı anlamına gelen zazaca "HESE GEME" lakabını kendisine uygun görmüşlerdi. Esprisi bir yana gerçekten de o ayıların bile girmeye cesaret edemediği ormanlara, mağaralara girebiliyordu.

Yine bu faaliyetleri döneminde karşı-devrimin boy hedefi haline gelen METE onlara karşı bir dizi eylemlerde gerçekleştirir. Son olarak 79 sonbaharında Erzincan'da MİT ajanı berber Nuri'nin ölümle cezalandırılmasından sonra bölgede yapılan polis operasyonlarında ciddi bir tedbirsizlik sonucu silah ve örgütsel dökümanlarla yakalanır. Erzincan Emniyet Müdürlüğü ve Jandarma Komutanlığında 39 gün işkence altında sorgulanır. (Bu dönem yasal gözaltı süresi üç gündü.) Sorgu süresince yakalanma pozisyonu gereği daha başından itibaren karşı-devrim güçlerine karşı aktif tavır takınır. Sonuna kadar halkı, devrimi ve partiyi savunur. Hiç bir örgütsel ilişki ve eylem hakkında tek kelime söylemez. O'nun bu tavrı karşısında acze düşen işkenceciler daha sonraları içeriye düşen yüzlerce devrimciye "DEVRİMCİ OLURSA ALİ METE GİBİ OLSUN" gerçeğini teslim ederler. Ancak ALİ'nin yakalanması esnasında ele geçen örgütsel dökümanlar arasında bulunan parti üyeliği aday formları yüzünden daha sonra bazı kişilerin yakalanması ve deşifre olması olayı olmuştur. Kendisi bu hatanın işlenmesinde sorumluluğun önemli kısmının bu dökümanları bilgi vermeden torba içerisinde kendisine veren kişide olduğunu belirtmiştir.

Bu yakalanma olayından sonra tutuklanıp Erzincan cezaevine konulan A. METE 18 Mayıs 80'de cezaevinde çıkan yangın ve isyan olayının sorumlularından tutulup, Erzurum cevaevine sürgün edilir. O, içeride kaldığı 7 yıl boyunca burada da dönemin bütün zorluklarına ve azgın saldırılarına göğüs gerdi, sınıf mücadelesinin en zor alanı ve koşullarında cevaevinde ve mahkemelerde partiyi, devrimi ve halkı savundu. Onun cezaevindeki ve mahkemelerdeki kararlı tutumu ve direnişi kısa sürede tüm Erzurum halkı tarafından da duyulmuş ve Erzurumlulara da "DEVRİMCİ OLURSA ALİ METE GİBİ TİKKO'CU OLSUN"dedirtmiştir. Öyle sanıyorum ki, ALİ METE'den öğrenilecek gerçekliğin en önemlisi de budur.

Esasen bu yaşam gerçekliğinden öğrenilecek o kadar çok şey varki, bunları bir anı yazısına sığdırmak mümkün değil. O bedenen yaşarken de bizlerin sevgilisiydi. Onun sayısız erdemleri bize yaşam örneğiydi. Öyle de olacak. Kısa ama dopdolu koca bir yaşamın onun şahsında bizlere örnek olan özelliklerinden bazılarını sıralayıp yazıya son vereceğim.

Zekilik, fedakarlık, çalışkanlık, bitmez tükenmez öğrenme azmi, örgütleyicilik, cesaret, ikna, yetenek, açık yüreklilik, alçak gönüllülük, sabırlılık, hareketlilik, direnişçilik özellikleri abartmasız onu tanıyan herkesin onda görebileceği en açık özelliklerdi.

ALİ METE İLE BİR ANI!

79 1 Mayıs'ında Ovacık'ta yapılacak 1 Mayıs mitingine katılmak için yola çıkmıştık. Arabamız Ovacık girişinde çok sayıda asker ve polisler tarafından durdurulmuştu. Arabada yapılan aramada pankart, bildiri vs. gibi bir kısım propaganda malzemeleri bulmuşlardı. A. METE sorumluluğundaki grubumuzun tümü elleri kelepçelenerek karakola görütürülmüştük. Bir yakalanma durumunda nasıl hareket edeceğimizi bize belirtmişti. Karakol bahçesine getirilip sırtı dönük vaziyette duvarın önüne dizdirildik. Askeri bir binbaşı elinde İbrahim'in resimli pankartını tutup, önderimiz Atatürk mü, İbrahim mi? diye bağırarak konuşmaya başladı. O anda A. METE'nin ani bir hareketle dönüp binbaşının elinden resmi çekip alarak hep birlikte önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya sloganını atmıştık. Kısa bir itişip boğuşmadan sonra hepimizi zorla içeri kapatmışlardı. İleride ne olup bittiğini anlamaya çalışan halk topluluğuna da sloganımızla mesaj iletilmişti. Çok geçmeden karakolun çevresine biriken Ovacık halkı yakalananların serbest bırakılması için sloganlar atıyor bir yandan da karakola taş yağdırıyorlardı. Telefon hatları kesildiğinden Tunceli'den yardım da alamayan devlet uşakları acze düşüp hepimizi serbest bırakmışlardı. Bırakırken de "size bir şey yapmadık" yollu zavallı pozlara bürünerek bizden özür de diliyorlardı. Biz serbesttik. Ama A. METE bir şeyi daha unutmamıştı. Arkamızdan gelen bağırışmalar üzerine döndüğümüzde o halkın da duyabileceği bir ses tonuyla ele geçen propaganda malzemelerinin geri verilmesi için polis komiseri ve binbaşıyla tartışmaya girmişti. Halkında tartışmaya katılmasıyla fazla direnemeden malzemeleri geri vermişlerdi..

Anısı ülkemizde toplumsal kurtuluşun ilk adımının devrimle olacağına inanan insanlar için savaş çağrısı olsun!

Bir Mücadele Arkadaşı

İşçi-Köylü Kurtuluşu Halkımızın Bilinçli Sesidir!

Oku,
Okut,
Tartış,
Eleştir,
Yazı Gönder!

Uygun Yollardan Mutlaka Bir Başkasına Ulaştırmaya çalış!

Kürdistan'daki Son Katliamlar ve İki Şehit Partizan:

CİHAN TAŞ ve HIDIR AYKIR İÇİN...

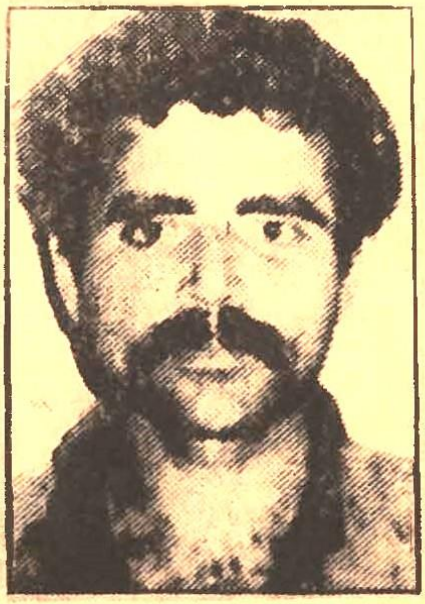

Şu iki sözcük, daha çok uzun bir tarihsel dönem yan yana ve iç içe olacaktır: Kürdistan ve Katliam!

Evet, gerçekten de dünyada ve tarihte bir eşine daha az rastlanan ender bir katliam alanıdır Kürdistan. 1938 Dersim soykırımından sonra çok uzun bir dönem görece bir suskunluğun yaşandığı Türkiye Kürdistan'ı, son on yıl içinde yeniden ısınmaya ve ortadoğu gündemindeki yerini de yeniden almaya başlamıştır.

Türkiye Kürdistanı'nda yaşanmakta olan faşist terör ve vahşetin şiddetli bir biçimde uygulanageldiği alanlardan biri de hiç kuşkusuz Dersim ve yakın çevresidir. Faşist Türk Devleti, tarihinin belki de en büyük operasyonlarını buralarda icra etmektedir. Yedi yılı aşkın bir zamandır geceli gündüzlü sürdürülen bu operasyonlara rağmen istediği sonuca bir türlü erişemeyen Faşist Türk Devleti, daha bir azgınlaşarak sürdürmektedir saldırılarını. Bugüne kadarki saldırılarıyla amacına ulaşamayan Faşist Türk Devleti'nin, bundan sonra da ulaşması düşünülemezdi. Zira gerçekleşmesi imkansız şeyler istiyordu: Halkın ve O'nun örgütlü güçlerinin teslim olmasını!

Bütün dost-düşman da bilmektedirki, Faşist Türk Develeti'nin, öteden beri teslim almak için çırpındığı en önemli güçlerden biri de Partimiz TKP/M-L'dir. Bu, yersiz bir abartma ve övgü değil, yalın bir gerçektir. Partimizin yedi yılı aşkın bir zamandır Dersim ve yakın çevresinde yürütmekte olduğu gezginci gerilla faaliyetine karşı girişilen korkunç boyutlardaki saldırılar, bu yalın gerçeğin kanıtıdır...

Avazları yıllar yılı Munzur, Düzgün ve Sülbüs Dağı doruk ve eteklerinde yankılanan TKP/ML partizanları, gerilerinde üçer, beşer ve onar kişilik soylu ölüler bırakarak görkemli yürüyüşlerine devam etmektedirler...

Bu tarihsel yürüyüşün ön saflarında 10'ar yıl boyunca emin adımlarla yürüyen ve sonuçta yaşamlarını feda eden partizanlardan ikisi de Cihan TAŞ ve Hıdır AYKIR yoldaşlardır.

Cihan TAŞ ve Hıdır AYKIR yoldaşlar, 12 Eylül sonrasının, 1. Ordu ve sıkıyönetim afişlerinde fotoğrafları eksik olmayan ve ülke çapında aranan "azılı terörist"leriydi!

Cihan TAŞ yoldaş, TKP/ML saflarına 1978 yılında aktif bir işçi olarak katılmış ve bir yılı aşkın bir zaman İstanbul-Topkapı, Esenler, Güngören ve Çiftehavuzlar mıntıkalarındaki örgütlü hücre faaliyetleri içinde yer almıştır. 1979 yılı Kasım ayında, Partimiz tarafından ölümle cezalandırılan 2. Şubenin namlı işkencecilerinden azılı polis şefi Ali Yaşar GÜNAYDIN'ın imha edilmesi eylemine katılan ve aynı zamanda bu tarihte illegal duruma düşen Cihan TAŞ yoldaş, kısa bir süre sonra İstanbul'dan ayrılarak Edirne ve dolaylarındaki örgütlenme çalışmalarına katılmıştır.

12 Eylül askeri darbesinin gerçekleşmesinden bir ay kadar sonra, kendi onayı da alınarak Kürdistan kırlarına gönderilen Cihan yoldaş, yaklaşık 8 aylık bir zaman Diyarbakır-Hani, Hazro ve Siverek kırlarındaki gezginci gerilla faaliyetine katılmıştır. Buralarda "İsmail" adıyla tanınan Cihan yoldaş, 1981 Nisan'ında Dersim'deki faaliyet alanına atanmıştır. Uzun yıllar Nazimiye, Mazgirt, Kiği ve Karakoçan Altbölgesindeki askeri ve kitle faaliyetine katılan Cihan yoldaş, "Veli" ve "Yalçın" kod adlarıyla yöre halkı üzerinde iz bırakan parti mensuplarından biridir...

Üstün fedakarlık ve dayanışma ruhu, bilincil bir devrim aşkı, dayanma gücü, insanlarla çabuk kaynaşma ve yetkin mizah gücü... Cihan yoldaşın başlıca karekteristik özelliklerini oluşturur. Cihan yoldaşın göze batan en sivri meziyetlerinden bir başkası ise, çalıştığı faaliyet alanlarının sosyal, kültürel ve etnik bileşimini çok kısa zamanda kavramasıydı. Öyleki, Nazimiye, Kiği ve Karakoçan mıntıkalarına gelişinin ilk 8-10 ayında, yörede kaç aşiret bulunduğunu ve bunların "ezibet"ler biçiminde nasıl ayrıştığını, yöre, dil, lehçe ve aksan farklılıklarının, yanısıra diğer kültürel değerlerine ilişkin pek çok ayrıntıyı kavrayabilmişti...

Hıdır AYKIR yoldaş, İstanbul-Şişhane'deki bir banka soygunu eyleminde yakalanarak kapatıldığı Sağmacılar Cezaevinden 1979 yılında firar ederek, tereddütsüz parti emrine girmiş ve küçük-büyük ayrımı yapmaksızın verilen her çeşit görevi yerine getirmeye çalışmıştır.

1980 Ocak-Şubat aylarında Dersim kırlarına gelerek, Orhan BAKIR'ın denetimindeki gezginci faaliyete katılmıştır.

12 Eylül sonrası dönemde de Cihan TAŞ ile omuz omuza aynı gerilla grubunda iki yılı aşkın bir zaman Nazimiye kırlarında ve daha sonraki dönemlerde ise Çemişkezek, Hozat ve Ovacık gibi değişik kırlık bölgelerde gerilla faaliyetlerini ölünceye dek sürdürmüştür...

Devrimci hayatını bir silahlı eylemci olarak yaşayan ve "Hasan", "Memo", "Pala" gibi kod isimlerle Dersim halkı

→

14 NİSAN DİRENİŞİ ÜZERİNE!

Üç yıllık zorlu bir mücadele ile kurulmaya ve yaşatılmaya çalışılan fakülte öğrenci dernekleri bir çırpıda kapatılıp, yerine içi boş, kuru kalabalıktan başka hiçbir şey ifade etmeyen, her yönden rektörlüklere ve dolayısı ile iktidara bağımlı, işlevsiz üniversite dernekleri kurdurmayı amaçlayan yasa önerisine bir yanıttır 14 Nisan direnişi ve onun çevresinde gelişen olaylar.

Olayın duyulması üzerine gösterilecek tepkileri belirlemek için fakülte dernekleri kitleleri ile toplantılar düzenlediler. Bu konuda da her zaman olduğu gibi iki anlayış ortaya çıktı. Bunlardan biri il platformunun önerisi yani yakın bir gelecekte, yasallık kaygısı duyulmayan (yasadışı) bir yürüyüşün yapılması ve bu yürüyüşün daha önce denenmiş bazı eylem biçimleriyle desteklenmesi idi.

Diğer anlayış ise her zamanki kitle kuyrukçusu, pasifist tavrı ile kitlenin bu tür eylemleri kaldıramayacağını ileri sürerek eylemlerde kitlesellik sağlanması için ancak yasal temelde yapılması gerektiğini öne sürüyordu. Böyle bir süreç yaşanıp sonuç alınamazsa yasa dışı bir eylem konulmalıydı onlarca. İstemleri ilk bakışta pek masumca görünse de zamanla eyleme giden süreçte ve eylem için aldıkları tavırlarıyla bu anlayışın kimlerin yanında yer aldığı, kimlere hizmet ettiği açıkca ortaya çıktı bir kez daha. Yaşanan pratik başarıya ulaşarak, bu anlayışı kitlelere teşhir etmiş, onu mahkum etmiştir.

KAPATTILAR Polis ekiplerinin Sultanahmet Meydanı'nda toplanmalarını bekledikleri öğrenciler, Aksaray Geçidi altında toplanıp, 5-6'şar kişilik kolkola girerek yürümeye başladılar. Bazıları yüzlerini kapayan öğrencilerin başlangıçtaki [illegible] yürüyüşü, Edebiyat Fakültesi'nden sonra marşlara, sloganlara sahne oldu.

Dernek kitleleri genelde yasadışı yürüyüş yapılması yönünde kararlar aldı. Bu zorlu bir ikna sürecini gerektiriyordu. Bu süreçte insanların kafasını bulandıran pasifist anlayış ile önemli bir mücadele verildi.

İl düzeyinde yapılan son değerlendirmeler daha önce alınan kararın dernek kitlelerinin benimsemesi sonucu kesinleşmesi ile sonuçlandı. (Bu karar 14 Nisan günü saati sonradan belirlenmek üzere) Sultanahmet meydanından yürüyüşe geçileceği şeklindeydi. Bu arada il düzeyinde ve diğer bazı illerde yemek boykotlarına gidildi. 10 Nisan günü ODTÜ'de yapılan bir oturma eylemi jandarma dipçikleriyle dağıtıldı. İktidar böylece gelişeceğini çok iyi bildiği mücadeyi başından sindirebileceğini düşünüyor olmalıydı. Bu olaya verilen en güzel yanıtta 14 Nisan direnişinin kararlılığıdır. 14 Nisan direnişi faşizme şu gerçeği haykırdı: SUSMAK KABULLENMEKSE, SUSMADIK, SUSMAYACAĞIZ!

Alınan karara rağmen yürüyüşe karşı çıkan yasa kuyrukçusu, pasifist anlayış eylem kırıcı tavırlara girmekte geçikmedi. Ankara'ya dilekçeli bir yürüyüş kararı aldı. Bu eylemin günü de ne tesadüf (!)ki 14 Nisan'dı. Amaç gün gibi ortada. Bu yürüyüşe (otobüslerle yaplılan sembolik bir yürüyüş) katılan kişiler kendilerini uğurlamaya gelen öğrencilere, aynı gün yapılacak yasadışı yürüyüşe katılmamaları, çünkü bunun provakatif bir eylem olduğu, yeni bir kanlı pazar yaşanılacağı gibi bir çok eylem kırıcı sözler sarfederek eylem kırıcılıkta faşist devletin polisi ile yarışmıştır adeta. Tüm bu tavırlara rağmen sayıları 2500-3000'i bulan bir öğrenci kitlesi Aksaray'dan yürüyüşe başladı. Daha önce alınan Sultanahmet Meydanı'ndan başlanacağı kararı akıllıca bir kararla son anda değiştirilmişti çünkü.

Bu insanlar öğrenci kitlesinin en ileri kesimini oluşturan ancak çoğu ilk kez böyle bir eyleme katılan kişilerdi. Onlar polis joplarıyla, tekme ve yumrurlarıyla karşılaşacaklarını ve dağıtılmak isteneceklerini, ama yapılması gerekenin direnmek olduğunun bilincinde idiler. Ve onlar biliyorlardı ki dövülsek, dağıtılsak, gözaltına alınsakta bu eylem başarılı olacak amacına ulaşacaktır. Çünkü herkes biliyordu ki ana amaç faşizmi teşhir etmek ve tüm ezilen kitlelere faşizme direnilebilineceğini ve direnilmesi gerektiğini göstermekti.

Belirlenen güzergahta ilerleyen yürüyüş korteji Beyazıt'a yaklaştığında daha önce belirlenen iki türkü coşku ile söylendi. Bu arada yürüyüşün Sultanahmet'ten başlayacağını öğrenip o güzergahta adeta kuşatma altına alan faşist devletin polisi de atlatılmış olmanın verdiği utançla Beyazıt durağı yakınlarında coşkulu kitlenin önünü kesti. Ve 1000 kadar polis ile etrafını sardı. Bu arada kitle oturma eylemine geçerken, polis joplarla, tekmelerle kitleyi dağıtmaya ve elden geldiğince çok sayıda insan toplamaya çalışıyordu. Kitle tüm çıplaklığı ve somutluğuyla olayı izleyen insanların gözü önüne serdiği faşizme şunu haykırdı: İNSANLIK ONURU ZALİMLERİ YENECEK.

Ancak yürüyüş güzergahındaki yanlış seçim, daracık bir kaldırımda 5'li sıralar halinde bulunan kitlenin dağılmasına neden oldu. 66 öğrenci gözaltına alınmış 1 arkadaş yaralanmıştı. Tüm bunlara rağmen eylem amacına ulaşmış, başarıya ulaşmıştı.

Bu eylemin ardından tüm hafta boyunca diğer illerde de yürüyüşler, açlık grevleri, yemek boykotları vb. eylemler yapıldı. Konu ile ilgili kamuoyu oluşturulması sağlandı.

Sonuç olarak bu eylem amacı olan faşizmi ve pasifizmi-reformizmi teşhir etme amacına ulaşmış başarılı bir eylemdir. Ancak bu iki kardeş anlayışa karşı mücadele ivmelendirilerek sürdürülmeli, 14 Nisanlar sonuna kadar götürülmelidir. Unutmayalım ki "bir kıvılcım, bütün bir bozkırı tutuşturabilir."

İstanbul'dan Bir İKK Okuyucusu

üzerinde de silinmez izler bırakan Hıdır AYKIR yoldaş, partinin halk tarafından çok sevilen ender simalarından biriydi. Hıdır yoldaş, kendi şahsında kararlılığı, devrimci sadakati ve proleter sınıf disiplini gibi örnek erdemleri sembolize ediyordu.

Her iki yoldaşta, Kürt Ulusu'nun ve yoksul Dersim köylülüğünün bağrında filizlenen ve uzun yıllar süren son derece yoksul bir yaşamdan sonra, TKP/ML ile tanışarak kendi sınıfsal benliklerine kavuşan bu iki Partizanın ölümlerinden duyduğumuz derin acıyı tarif etmeye gerek yok...

Çığlıkları yılar yılı Kürdistan'ın dağlarında ve derin vadilerinde yankılanan, ve yine yıllar boyu ölümün üzerine bile bile yürüyen bu iki partizanın kavga anıları önünde saygıyla eğiliyoruz!

TKP/ML, Cihan TAŞ ve Hıdır AYKIR yoldaşlar gibi daha nice mensubunu kaybedebilecektir.

Çünkü, bugüne kadar düşmüş olan kutsal şehitlerimize layık olmak bunu zorunlu kılmaktadır.

Çünkü, kavganın vermiş olduğu boyut, başka seçenek bırakmamıştır...

Bir İKK Okuyucusu

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ YOLUNDA DEVRİMCİ GEÇİŞİN BAŞLICA BİÇİMLERİNE DAİR!

Özellikle günümüzde, devrimci hareket içerisinde, proletarya diktatörlüğü biçimleri konusunda, **bu diktatörlük biçimlerinin özü, zorunlu olan, olmayan konusu sorununda**, belirgin çarpıtmalar, anti-M-L düşünceler oldukça yaygın, hele hele Çin Devrimi pratiğinde, yalnızca farklı koşul ve aynı çerçevede gündeme gelen ama, özü itibarıyla, tamı tamına proletarya diktatörlüğü olan Çin Demokratik Halk Diktatörlüğünün özüne ilişkin, her türden M-L dışı saldırıları MAO nezdinde giderek hız kazanmış ve çirkinlik derekesine vardırılmıştır.

Bu yazımızda, amacımız, M-L eserin, bu tür karalama, ispatlanmamış ve ispatlanamayacak olan iddiaların aleyhine tanıklığını sürdürdüğünü ortaya koymak ve 'ipe un serilemeyeceğini' göstermektir kısaca.

Sorunun Sunuluşu

Tarih, nasıl ki, tarihsel ve siyasal anlamda ilk proleter devlet olan Paris Komünü'nü 1871 de ve akabinde 1917 Şubat ve 1917 Ekim proleter devletlerini ve nihayet, ikinci emperyalist paylaşım savaşı içi ve sonrasında başka bir çeşidi: Çin Demokratik Halk Diktatörlüğü biçimindeki proleter devlet biçimini yarattıysa; gelişen tarihsel süreç, siyasal nitelik olarak devrimci diktatörlük olan, yani *"merkezi bir devlet iktidarı tarafından yayınlanan* **bir yasaya değil**, *ama doğrudan doğruya devrimci bir zorlamaya, halk yığınlarının aşağıdan gelen dolaysız girişkenliğine dayanan bir iktidar"* (1) olan ama, yalnızca sınıf ittifakı bileşimi ve sınırları açısından ve yalnızca *"proleteryanın hazırlık ve köylülerle birleşme derecesi"* (2) bakımından farlılık taşıyan proleter devlet özlü yeni biçimleri yaratmazlık edemez.

Ama açıktır ki, dünya devrim deneyimleri tanıtlamıştır ki; proleterya diktatörlüğü yolunda devrimi siyasal geçiş biçimleri belli-başlı üç biçimde varolmuşlardır:

1-PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNE DOĞRUDAN GEÇİŞ
2-PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNE DOLAYLI GEÇİŞ BİÇİMİ OLARAK: DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ DİKTATÖR LÜĞÜ
3-PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNE DOLAYLI GEÇİŞ BİÇİMİ OLARAK: DEMOKRATİK HALK DİKTATÖR LÜĞÜ

Ama üç varoluş, bu üç devrimci siyasal biçim öz olarak kaçınılmaz aynı olacaklardır: Proletarya diktatörlüğü. Büyük öğretmen, leha Lenin'in yıllar önce söylediği gibi. *"... elbette kapitalizmden komünizme geçişte, siyasal biçimler bakımından büyük bir bolluk ve geniş bir çeşitlilik göstermekten geri kalamaz; ama hepsinin özü zorunlu olarak bir olacaktır: PROLETARYA DİKTATORYASI."* (3)

Konumuzu, proletarya diktatörlüğü sorununu aşağıdaki başlıklar altında ele alıp inceleyeceğiz:

*Proletarya diktatörlüğü nedir, teorik açıklaması,
*Proletarya diktatörlüğü yolunda devrimci geçişin başlıca biçimleri,
*Devrimci siyasal geçiş biçimleri ve temel öz,
*Proletarya diktatörlüğü ve zorunlu olan konusu,
*Proletarya diktatörlüğü ve zorunlu olmayan konusu.

Proletarya Diktatörlüğü Nedir, Teorik Açıklaması

Her şeyden önce, proletarya diktatörlüğü, proletarya devriminin temel içeriğidir. Proleter devrimin iç karakter ve anlamı kavranmadan, bu devrimin asıl özü ve temel içeriğini oluşturan proletarya diktatörlüğünün kavranması ya da teorik açıklaması mümkün değildir. Bu bakımdan daha işin başında, proletarya diktatörlüğünün gerek bilimsel açıklaması ve gerekse bu diktatörlüğün özünün ve ulusal biçimlenmelerinin anlaşılması açısından, proleter devrimi burjuva devriminden ayırdeden belli başlı belirgin özellikleri belirtmek yararlı olacaktır.

Burjuva devrim, feodal toplumun içinde kapitalist düzenin hazır biçimleri az-çok varken başlar; sosyalist devrim ise, bu biçimler yok ya da hemen hemen yokken başlar. Burjuva devrimin ana işlevi, iktidarı alıp, onu mevcut burjuva ekonomisiyle birleştirmekten ibaretken, sosyalist devrimin ana işlevi, yeni bir sosyalist ekonomi kurmaktır. Aynı şekilde, burjuva devrim, iktidar alındıktan sonra, son bulur; oysa sosyalist devrim, iktidarın ele geçirilmesiyle son bulmaz, aksine, yeni ekonomiyi örgütlendirmek için ancak bir başlangıç sayılır. Nihayet, burjuva devrim, bir sömürücü grubun yerine, bir başka sömürücüler grubunu geçirir, oysa sosyalist devrim, tüm sömürücüleri iktidardan alaşağı ederek, eski devlet mekanizmasını parçalayıp, yerine yenisini —proleterler sınıfını— koyar.

Proleter devrimin en belirgin ayırdedici özellikleri temel olarak bunlardır. Proleter devrim olmadan, proletarya diktatörlüğü olmadan eski burjuva ilişkilerinin kökten değiştirilip yerine yeni sosyalist ilişki ve sosyalist yeniden kuruluşun geçirilmesi olanaksızdır. *"Ezilen sınıfın kurtuluşu, sadece bir devrim olmadan değil, egemen sınıfın yarattığı devlet aygıtını* **yok etmeden de** *olanaksızdır."* (4) Proletarya diktatörlüğü sorunu, proleter devletin, burjuva devletle; proletarya demokrasisinin, burjuva demokrasisiyle ilişkisi sorunudur. Diktatörlük, doğrudan zora dayanan ve hiç bir yasanın sınırlamadığı bir yöntemdir. *"Proletaryanın devrimci diktatörlüğü burjuvaziye karşı proletarya tarafından zor kullanılarak kazanılmış, zor kullanılarak sürdürülen ve hiçbir yasanın sınırlamadığı bir yöntemdir."* (5) Burjuva devlet mekanizması zorla parçalanıp, onun yerine, Engels'in sözleriyle *"sözcüğün olağan anlamında artık bir devlet olmayan"* yenisini koymadan, proletarya diktatörlüğü olanaksızdır. *"Eskiden sorun şöyle konuluyordu: Proletarya kurtuluşunu sağlamak için, burjuvaziyi alaşağı etmek, siyasal iktidarı fethetmek, devrimci diktatoryasını kurmak zorundadır. Şimdi, sorun biraz başka türlü konuyor: komünizme doğru giden kapitalist toplumdan komünist toplumа geçiş 'siyasal bir geçiş dönemi' olmaksızın olanaksızdır; ve bu dönemin devleti de proletaryanın devrimci diktatoryasından başka bir şey olamaz."* (6)

En genel anlamıyla proletarya diktatörlüğü; *"... emekçilerin öncüsü proletarya ile proleter olmayan (küçük burjuvazi, köylülük, küçük mülk sahipleri, aydınlar vb.) bir çok emekçi tabakaları ya da bu tabakaların çoğunluğu arasında* **özel bir sınıf ittifakı biçimidir."** (7) Ama bu ittifakta, proletaryanın yönetici rolünün, proletaryanın hegamonyası temel fikrinin hiç bir zaman ve hiç bir koşul altında gözardı edilmesi görmezlikten gelinmesi, ya da bu ilkenin karartılması mümkün değildir. Proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliği ve diktatörlüğün merkezinde oluşu ilkesi, proletarya diktatörlüğünün en yüce ilkesidir. Lenin: *"Diktatörlüğün yüksek ilkesi,* **proletaryanın yönetici rolünü sürdürebilmesi için gerekli olan proletarya ile köylü ittifakını desteklemektir."** (8) demiştir. (abç.)

Proletarya Diktatörlüğü Yolunda Devrimci Geçişin Başlıca Biçimleri

Burjuva devlet biçimleri son derece

çeşitlidirler, ama özleri birdir: Bütün bu devletler son çözümlemede, şu ya da bu biçimde, ama zorunlu olarak **bir burjuva diktatoryasıdır.** *Elbette kapitalizmden komünizme geçiş te, siyasal biçimler bakımından büyük bir bolluk ve geniş bir çeşitlilik göstermekten geri kalamaz; ama hepsinin özü, zorunlu olarak bir olacaktır;* **Proletarya diktatoryası."** (9)

Görüleceği gibi, kapitalizmden komünizme geçişte, proletarya diktatörlüğü özlü çeşitli siyasal biçimler olacaktır. Tıpkı burjuva diktatoryası özlü burjuva devlet biçimlerinin çeşitliliği gibi. Proletarya diktatörlüğü yolunda çeşitli devlet biçimlerinin olması kaçınılmazdır. Farklı ekonomik ve sosyal yapılara özgü ülkelerin devrimlerinin asıl özü ve temel içeriğini oluşturan devrimci geçiş biçimlerinin tümünün özlerinin ayrılığı dışında, tüm yanlarıyla aynı olması ya da bütünüyle eşitlenmesi düşünülemez. Açıktır ki, farklı ekonomik ve toplumsal yapılar ve ulusal biçimlenmeler, proletarya diktatörlüğü yolunda çeşitli devrimci geçiş biçimlerini öngörecektir. Bu öngörü belli-başlı üç biçimde şekillenir: a- proletarya diktatörlüğüne doğrudan geçiş. 1917 Ekim dönemi Sovyetler, Fransa, Almanya vb. gelişkin kapitalist ülkeler buna örnek verilebilir. b proletarya diktatörlüğüne devrimci işçi-köylü diktatörlüğü yoluyla geçiş 1917 Şubat dönemi Rusyası, İspanya, Portekiz vb. kapitalizmin daha az gelişkin olduğu ülkelerde bu tipe örnektir. c- proletarya diktatörlüğüne demokratik halk diktatörlüğü yoluyla geçiş. Sömürge, yarı-sömürge olarak adlandırdığımız yarı-feodal ve cılız sanayiye sahip geri tarım ülkeleride bu son tipe örnektir.

Proletarya diktatörlüğüne dolaysız geçiş, yalnızca bir sınıfın diktatörlüğüne denk düşerken, proletarya diktatörlüğüne dolaylı geçiş biçimleri, birden fazla sınıfın ortaklaşa diktatörlüğüne denk düşmektedir. Gerek devrimci işçi-köylü diktatörlüğü ve gerekse, demokratik halk diktatörlüğü, bir kaç sınıfın birden ortaklaşa ittifakını, proletarya önderliği ve hegamonyasında öngören daha geri seviyede proletarya diktatörlüklerdir. Her iki diktatörlük biçimi de, belli tarihi evre ve ayrı çerçevede proletarya diktatörlüğü yolundaki geçici biçimlerdir.

Stalin bu geçiş biçimlerini ayrıntılı biçimde üç şekilde ele alıp açıklarken, MAO, burjuva diktatörlüğü altındaki ülkeleri de inceleyen, bir yanıyla da konumuza açıklık getiren dünyadaki devlet sistemlerini başka bir görüş açısından üç temel şekle sokarak, Stalin'le tam bir uyum göstermektedir.

İşte MAO'nun 'Yeni Demokrasi Üzerine' makalesindeki açıklamaları:

"...siyasi güçlerinin sınıf özelliklerine göre dünyadaki bir çok devlet sistemi üç temel şekle sokulabilir 1- Burjuva diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler. 2- Proletarya diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler. 3- Bir kaç devrimci sınıfın birleşik diktatörlüğü altındaki cumhuriyetler.

Birinci çeşide, eski demokratik devletler girer. Bugün, ikinci emperyalist dünya savaşının patlamasından sonra, burjuvazinin kanlı askeri diktatörlüğü altına girmiş olan veya girmekte olan bir çok kapitalist ülkede demokrasinin izi zor bulunur. Toprak ağalarının ve burjuvazinin ortak diktatörlüğü altındaki bazı ülkelerde bu gruba girer.

İkinci çeşit, Sovyetler birliğinde vardır, ve doğuşu için gerekli şartlar kapitalist ülkelerde olgunlaşmaktadır. Bu gelenekte belli bir devre için bütün dünyada hakim şekil olacaktır.

Üçüncü çeşit, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin devrimlerinde uygulanması gereken geçici bir devlet şeklidir. Bu devrimlerin her birinin tabii olarak kendisine has özellikleri olacaktır, fakat bunlar, büyük benzerliklerin yanısıra bulunan küçük farklılıklardan ibaret olacaktır. Bunlar, sömürge, yarı-sömürge ülkelerin devrimleri oldukları müddetçe, bunların devlet ve hükümet şekilleri zorunlu olarak esasta aynı, yani bir kaç anti-emperyalist sınıfın birleşik diktatörlüğü altındaki yeni-demokratik bir devlet olacaktır." (10)

Görüleceği gibi, MAO, sömürge ve yarı-sömürge ülke devrimlerine uygulanması gereken geçici devlet biçimini, birden fazla sınıfın ortaklaşa diktatörlüğü olarak ele almakta ve MAO, bu biçimin tüm sömürge ve yarı-sörürge ülkelerde evrensel geçerliliğini belirtmektedir. MAO'nun bu yargısı, Stalin'le uygunluk göstermekteir. Gerek Stalin ve gerekse Mao, proletarya diktatörlüğü dışında , birden fazla sınıfın ortaklaşa diktatörlüğünü öngören, belli tarihi aşama ve ayrı çerçevede gelişen, farklı ekonomik ve sosyal yapılara tekabül eden devrimci diktatörlük biçimlerini de proletarya diktatörlüğü yolunda, proletarya diktatörlüğü özlü devrimci geçiş biçimleri olarak ele almaktadırlar. Aynı şekilde Lenin de, bu diktatörlük biçimlerinin "büyük bir bolluk ve geniş bir çeşitlilik göstermekten geri kalamayacağını" ama bunların hepsinin özünün zorunlu olarak proletarya diktatörlüğü olacağını açıklıkla belirtmektedir.

Mevcut üç devrimci geçiş biçimi, sınıf temelinin sınırları ya da sınıf ittifakı sınırları açısından farklılık göstermelerine karşın, —kaçınılmaz olarak bu böyledir— siyasal nitelikleri açısından aynılık gösterirler. 1903'ten 1917 Şubat'ına kadarki Sovyet devriminde birinci aşamadaki sınıf ittifakı sınırları: **"işçi sınıfının köylülük ittifakı!** *proletarya, kuvvet yoluyla otokrasiyi ezmek ve burjuvazinin tutarsızlığını etkisiz hale getirmek için köylü yığınlarıyla ittifak kurarak demokratik devrimi soruna kadar götürmelidir."* (11) (abç.) 1917 Mart'ından 1917 Ekim'ine kadarki ikinci aşamanın sınıf ittifakı sınırları: **"proletaryanın yoksul köylülükle ittifakı!** *proletarya kuvvet yoluyla burjuvazinin direncini kırabilmek için, köylülüğün ve küçük burjuvazinin kararsızlığını etkisiz hale getirmek için, halkın yarı-proleter ögeleriyle ittifak kurarak sosyalist devrimi başarmalıdır."* (12) (abç.)

Gerek birinci aşamaya denk düşen devrimci işçi-köylü diktatörlüğü ve gerekse ikinci aşamaya denk düşen proletarya diktatörlüğü ve gerekse sınıf bileşimi olarak, işçi sınıfı, köylülük, küçük burjuvazi ve milli burjuvaziden oluşan demokratik halk diktatörlüğü, sınıf ittifakları açısından (birinci aşama tüm köylülük, ikinci aşama yalnızca yoksul köylülük, Çin'de somutlaşan DHD ise milli burjuvaziyi de kapsar) farklılık göstermelerine rağmen, siyasal nitelik olarak *"...merkezi bir devlet iktidarı tarafından yayınlanan* **bir yasaya değil,** *ama doğrudan doğruya devrimci bir zorlamaya, halk yığınlarının aşağıdan gelen dolaysız girişkenliğine dayanan bir iktidar"* olarak şekillenmeleri açısından bir ve aynı özellikleri içerirler.

Lenin, Sovyet devriminin birinci aşamasıyla, ikinci aşaması arasındaki farkı ortaya koyarken , tam da mevcut düşüncelerimizi kanıt ayan şu açıklamalarda bulunur:

"...önce, köylülerin"tümü" ile monarşiye, toprak sahiplerine, ortaçağ düzenine karşı çıkış (bu aşamaya dek devrim burjuvadır, burjuva demokratiktir), **sonra** *yoksul köylülerle, yarı-proleterlerle ve bütün sömürülenlerle birlikte, köy zenginlerini, kulakları, vurguncuları da içine alan kapitalizme karşı yürüyüş (burada artık sosyalist bir devrim söz konusudur).* —der ve devamla sorunumuza açıklık getiren şu öğretilerde açıklamalarını sürdürür— **Birincisiyle ikincisi arasında bir tür Çin setti çekmeye kalkmak, proletaryanın hazırlık ve köylülerle birleşme derecesinden başka bir sınır koymak, Marksizmi iyice tahrif etmek, işe yaramaz hale getirmek, onun yerine liberalizmi koymak demektir."** (13) (abç.)

Evet, demek ki, devrimci işçi-köylü diktatörlüğünün temel içeriği ve özünü oluşturduğu birinci aşamanın devrimiyle, proletarya diktatörlüğünün temel içeriği ve özünü oluşturduğu ikinci aşamanın (sosyalist devrim) devrimi arasında **"proletaryanın hazırlık ve köylülerle birleşme derecesi"** dışında bir fark, bir ayrım, yerin göğe uzaklığı kadar bir uçurum koymak "marksizmi tahrif" eden zırzopça bir kafanın ürünü olabilir ancak. Dolayısıyla her üç diktatörlük biçimi de özü itibariyle proleterya diktatörlüğüdür.

Devrimci Siyasal Geçiş Biçimleri ve Temel Öz

Proletarya diktatörlüğü yolunda belli-başlı, çeşitli devrimci geçiş biçimleri zorunlu olarak varolduklarına, varolmaları gerektiğine göre, bu devrimci devlet biçimlerinin özü nedir? Bu özlerden ne anlaşılmalıdır?

Herşeyden önce, bu sorunun açıklığa kavuşturulmasının yolu, ilk proleter devrimin, 1871 Paris Komünü

deneyiminin mihenk taşı, temel hareket noktası olarak ele alınmasında yatar.

Paris Komünü'nün yarattığı yeni devlet tipine ve onun özüne ilişkin düşüncelerini Lenin: "Devrimimizin yarattığı yeni devlet tipi" makalesinde burjuva devlet tipiyle karşılaştırmalı olarak şöyle açıklar:

"İşçi, asker, köylü vb. vekilleri Sovyetleri, çoğu kişinin sınıfsal anlamı üzerine, Sovyetlerin **Rus** *devrimi* **içindeki** *rolü üzerine açık bir fikir edinemediği anlamında, anlaşılmamış bulunuyorlar. Ama, onların yeni bir devlet biçimi, ya da daha doğrusu yeni bir* **devlet tipi***temsil ettikleri de anlaşılmıyor.*

En yetkin, en gelişmiş burjuva devlet tipi, **parlamenter demokratik cumhuriyettir:** *iktidar bu devlet tipinde parlamentoya aittir, devlet makinesi, yönetim aygıtı ve organı, her zamankilerdir: sürekli ordu, polis, pratik olarak görevden geri alınamaz, ayrıcalıklı, halkın üstüne konmuş memurlar topluluğu.*

Ama 19. yüzyıl sonlarından bu yana, devrimci dönemler, demokratik devletin **üstün** *bir tipini, Engels'in deyimine göre, daha şimdiden bir çok bakımdan bir devlet olmaktan çıkan, 'artık terimin gerçek anlamında bir devlet olmayan' bir devleti gösteriyorlar. Bu devlet, haltan ayrı ordunun ve polisin yerine, halkın kendisinin, doğrudan ve dolaysız silahlanmasını geçiren* **Paris Komünü tipi bir devlettir.** (abç) *Burjuva yazarlar tarafından kötülenen ve kara çalınan ve başka şeyler arasında, haksız yere birdenbire sosyalizmi 'sokma' niyeti yüklenen komünün özü* **işte buradadır.**

Rus *Devrimi'nin 1905'te ve 1917'de kurmaya* **başladığı** *devlet, işte bu tipte bir devlettir."* (14)

Görüleceği gibi, Lenin, bu yeni devlet tipini açıkladıktan ve bu yeni biçimi Rus Devrimi'nin 1905, 1917'de Sovyetlerde kurmaya başladığı devlet biçimiyle aynı tipte bir devlet olduğunu tanıtladıktan sonra, komünün özünü yani bu yeni devlet biçiminin özünü tam bir açıklıkla izah etmektedir. Lenin, "İktidar ikiliği üzerine" adlı makalesinde bu yeni devlet tipini çok daha ayrıntılı tahlil ederek, 1917 Sovyetlerinin özelliklerinin, Sovyet gecici hükümetinin özelliklerini ve bu yeni devlet biçimiyle ilk devlet biçimi olan Paris konümü biçimi arasındaki somut bağı ve temeli ve dolayısıyla, özü şöyle açıklar:

"İktidar ikiliği neye dayanıyor? Geçici hükümetin, **burjuva** *hükümetinin yanında, henüz güçsüz, tohum durumunda, ama genede gerçek, sözgötürmez ve büyüyen bir varlığı olan* **bir başka hükümetin:** *işçi ve asker vekilleri sovyetlerinin kurulmuş bulunmasına.*

Bu ikinci hükümetin sınıf bileşimi nedir? Proletarya ile (asker ünüforması altındaki) köylülük. Siyasal niteliği nedir? Devrimci bir diktatörlük, yani merkezi bir devlet iktidarı tarafından yayınlanan **bir yasaya değil,** *ama doğrudan doğruya devrimci bir zorlamaya, halk yığınlarının aşağıdan gelen dolaysız girişkenliğine dayanan bir iktidar. Bu iktidar, alışılmış tipteki parlamenter burjuva demokratik bir cumhuriyette genellikle varolan ve ileri Avrupa ve Amerika ülkelerinde şimdiye değin üstün gelen iktidardan bambaşkadır. İşin özü burada olmakla birlikte çoğu kez unutulan, yeterince düşünülmeyen bir şeydir bu.* **Bu** *iktidar 1871 Paris Komünü ile* **aynı tipte** *bir iktidardır ve başlıca belirtici özellikleri de şunlardır:* **1- İktidar kaynağı, bir parlamento tarafından daha önce tartışılmış ve naylanmış bir yasa değil, ama halk yığınlarının dolaysız, yerel, aşağıdan gelen girişkenliği yaygın bir deyimi kullanmak gerekirse, dolaysız bir 'zorlama'dır. 2- Halktan ayrı ve halka karşı kurumlar olan polis ve ordunun yerine, tüm halkın doğrudan silahlanması geçmiştir, bu iktidar altında, kamu düzeninin korunmasını silahlı işçiler ve köylüler, silahlı halk kendileri gözetirler. 3- Memurlar topluluğu da, bürokrasi de, halkın dolaysız iktidarı ile değiştirilmiş, ya da hiç değilse, özel bir denetim altına konmuştur; yalnızca görevler, seçimle gelinen görevler olmakla kalmaz, ama basit vekiller (mandataris) durumuna getirilmiş görevliler (tifulories) de, halkın ilk isteği üzerine görevden alınabilir (revocaple) durumundadırlar; bunlar, yüksek maaşlı 'arpalıklar'dan yararlanan ayrıcalıklı burjuva bir topluluk olmaktan çıkıp, maaşları iyi bir işçinin alışılmış ücretini geçemeyen 'özel bir sınıf' işçi durumuna gelirler.** (abç)

Özel bir devlet tipi olarak Paris Komününün **özü** *işte burada, ve* **yalnızca** *buradadır. Plehanov'lar (marksizme ihanet etmiş bulunan mahut şovenler), Kautsky'ler ('merkez'ciler, yani şovenizm ile marksizm arasında bocayalan kişiler), ve genel olarak bugün egemen olan bütün sosyaldemokratlar, sosyalist-devrimciler ve benzerleri, işte bu özü unutmuşlardır."* (15)

Uzunca pasajdan anlaşılacağı üzere, Lenin, çok açık bir biçimde Sovyet iktidarının yeni ve canlı pratiği ile, Paris Komünü arasındaki bağı hiçbir muğlaklığa ve revizyonist çarpıtmaya meydan bırakmayacak şekilde ortaya koyar.

Ve derki;

a- Her iki iktidar da aynı tipte bir iktidardır; b- Her iki iktidar da öz itibarıyla aynıdır; c- Her iki iktidarında özünü oluşturan temel muhteva, belirtilen üç maddenin ta kendisidir. Bu demektir ki; proletarya diktatörlüğü yolunda devrimci geçiş biçimlerinin zorunlu koşulları her şeyden önce ve en başta "halktan ayrı ordunun ve polisin yerine, halkın kendisinin doğrudan ve dolaysız silahlanmasının" geçirilmelidir.

O halde, proletarya diktatörlüğünü amaçlayan, bu yoldaki devrimci siyasal geçiş biçimlerinin hepsi aynı öze sahip midir?

Bu soruya verilecek cevap evettir. Evettir, çünkü, her üç diktatörlükte, Paris Komünü'nün özüne temel teşkil eden özellikleri kendi bağrında taşımaktadır. Gerek, iktidarın kaynağının parlamento tarafından onaylanmış bir yasa ile değil, halkın tabandan gelen dolaysız bir zorlamasına dayanması; gerek, haltan ayrı polis ve ordunun yerine, halkın kendisinin doğrudan silahlanmasının geçirilmesi ve gerekse, bürokrasi ve memurlar topluluğunun, halkın dolaysız iktidarı ile değiştirilmiş olması ve bunun yerine görevlerin seçimle belirlenmesi ve halkın isteğine bağlı olarak seçimle gelen görevlilerin tekrar görevden aynı yolla alınması gibi temel özellikler her üç diktatörlükte de istisnasız vazgeçilmez özelliklerdir.

İster, bir sınıfın diktatoryasına dayanan proletarya diktatörlüğü olsun, isterse, birden fazla sınıfın diktatoryasına dayanan daha geri seviyedeki proletarya diktatörlüğünün özgül biçimleri olan, devrimci işçi-köylü diktatörlüğü ve demokratik halk diktatörlüğü olsun, her üçünde de Paris Komünü deneyiminden çıkarılan ve komünün özünü oluşturan özellikler bütünüyle mevcut ve aynıdır.

DHD ya da DİKD'deki sınıf ittifakı sınırlarının genişlemesi, ya da proletaryanın hazırlık, köylüler ve milli burjuvaziyle birleşme derecesi, bu devrimci siyasal geçiş biçimlerinin özlerinde bir değişikliğe yol açmaz. Zira, sınıf ittifakı sınırlarının daralması ya da genişlemesi, öze ilişkin bir sorun değildir. Nihayet bu daralma ya da genişleme, öze tekabül eden üç özelliğin varlık-koşulunu ortadan kaldırmaz.

Öyleyse, devrimci siyasal biçimlerin özlerine temel oluşturan, temel özelliklere ilişkin tartışmanın mihenk noktasını bu özellikler ya da bu özellikler etrafında yoğunlaşan ama, bu sınırlar içindeki sorunlar oluştururlar. Lenin, proletarya diktatörlüğü sorunu; *"... proletarya devletinin burjuva devletle, proletarya demokrasisinin burjuva demokrasisiyle ilişkisi sorunudur. Bunun apaçık bir şey olduğunu herkes düşünebilir"* (16) derken, tamda bunu kastetmektedir. Yani, yeni devlet biçiminin eski devlet biçimine, yeni demokrasi biçiminin eski demokrasi biçimine olan ilişkisi sorunu ve yeni devlet ve demokrasi biçiminin hangi özellikler temelinde şekillendiği sorunu ya da diktatörlüğün siyasal niteliğinin ortaya konulması sorunudur.

Tüm devrimci siyasal biçimlerde, sorunun teorik konuluşu bu sınırlar içindedir. Bir tek ülkenin ya da ülkelerin özel konumu ya da ulusal biçimlenmelerden kaynaklanan sorunlar, proletarya diktatörlüğü yolundaki devrimci geçiş biçimlerinin özlerine ilişkin sorun değil, tamamen özel bir sorundur.

Proletarya Diktatörlüğü ve Zorunlu Olmayan Konusu

"Kabul etmek gerekir ki, sömürücüleri ayrıcalıklarından yoksun bırakma konusu **yalnızca bir Rus** *sorunudur ve genel*

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU, Sayı: 80, Sayfa 15 elimizde bulunmamaktadır. ed

dir, sömürücüler üzerinde, burjuvazi üzerinde.

Lenin: *"Burjuva devlet makinesini zorla tahrip etmeden ve onun yerine Engels'in sözleriyle 'sözcüğün olağan anlamında artık bir devlet olmayan'* **yenisini** *koymadan, proletarya diktatörlüğü mümkün değildir"* der. (24)

Demek ki; eski makineyi yıkıp yok etmek yetmez, onun yerine , yeni tipte bir devlet olan proletarya diktatörlüğünü koymadan, proletaryanın iktidarı mümkün değildir.

Lenin: *"Proletarya diktatörlüğü, sınıf mücadelesinin sonu değildir; onun yeni biçimler altında devamıdır. Proletarya diktatörlüğü, siyasal iktidarı eline almış olan proletaryanın, yenilmiş ama yok olmamış, ortadan kalkmamış olan, direnmekten vazgeçmeyen, tersine direncini artarın burjuvaziyiye karşı sınıf mücadelesidir"* der. (25)

Demek ki; *"Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesi ortadan kalkmaz, yalnızca farklı biçimlere bürünür."* (26)

Ama bilinmelidir ki, siyasal egemenliği eline almış olan proletarya, egemenliği, *"ona* **tek başına** *sahip olacağı bilinciyle almıştır."* Ancak, *"Bununla birlikte, bu* **bir tek** *sınıfın, iktidarı öbür sınıflarla paylaşmayan ve paylaşamayan proletarya sınıfının, amaçlarını gerçekleştirmek için öbür sınıfların emekçi ve sömürülen kitlelerin yardımına ve onların ittifakına gereksinim duymadığı anlamına gelmez. Tersine, bu iktidar, bu bir tek sınıfın iktidarı, ancak, proleter sınıfı ile küçük burjuva sınıfının emekçi kitlesi, her şeyden önce köylülüğün emekçi kitleleri arasında özel bir ittifak biçimi altında güçlenebilir ve sonuna kadar gerçekleştirilebilir."* (27) Lenin'in deyişiyle, diktatörlüğün en yüksek ilkesi, yönetici rolünü ve iktidarı elinde tutabilmesi için proletaryanın, köylülükle olan ittifakını desteklemektir.

Açıktır ki, gerek Lenin ve gerekse Stalin, proletaryanın yönelticilik ilkesi, hegamonya fikrini, proletarya diktatörlüğünün merkezine koymakta ve siyasal ve sınıfsal diktatörlük kavramında bu ilke, vazgeçilmez, gözardı edilemez kaçınılmaz bir özellik olarak ele alınmaktadır.

Stalin, Kamenev ile girdiği bir polemikte, proletaryanın hegemonyası fikri ve bunun önemini, nihayet, bunun proletaryanın başka bir sınıf ile ittifakı içindeki belirgin özelliğini açıklarken şöyle yazar:

"Proletarya diktatörlüğü —diyor Lenin— *emekçilerin öncüsü proletarya ile proleter olmayan (küçük burjuvazi, küçük mülk sahipleri, köylülük, aydınlar vb.) bir çok emekçi tabakaları ya da bu tabakaların çoğunluğu arasında özel* **bir sınıf ittifakı biçimidir,** *sermayeye karşı yöneltilmiş bir ittifak, sermayenin tam yıkılışını, burjuvazinin direncini ve resterasyon çabalarını yenmeyi amaç bilen, sosyalizmin kesin olarak kuruluşunu ve pekiştirilmesini amaç bilen bir ittifaktır. Bu, özel tipte bir ittifak olup, özel koşullar altında meydana gelir. Bu ittifak, kesin kararını vermiş sosyalizm taraftarlarının karasızlık gösteren müttefikleriyle, bazan, 'tarafsızlarla' ittifakıdır (o zaman, ittifak, mücadele için anlaşma, tarafsızlık için anlaşma halini alır).* **İktisadi, siyasi, toplumsal ve ideolojik bakımdan biribirinden farklı olan sınıflar arasında bir ittifaktır.** —Devamla— *Kamanev, öğretim raporlarından birinde, proletarya diktatörlüğünün bu şekilde anlaşılmasına karşı çıkarak diyorki, 'diktatörlük bir sınıfın bir başka sınıf ile ittifakı değildir.'*

Öyle sanıyorum ki, konumunu, burada, aslında **Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin Taktiği adlı broşündeki bir yeri hedef tutmaktadır, bu broşürde şöyle deniliyordu:**

'Proletarya diktatörlüğü', deney sabibi bir strateji uzmanının 'çabalarıyla' 'zekice' 'seçilmiş' ve halkın şu ya da bu tabakalarına 'akıllı-uslu dayanan' basit bir hükümet eliti değildir. Proletarya diktatörlüğü, ittifakın yöneteci gücünün proletarya olması koşuluyla sermayenin devrilmesi, sosyalizmin kesin zaferi için proletarya sınıfı ile köylülüğün emekçi kitlelerinin ittifakıdır.

Proletarya diktatörlüğünün bu tanımını tamamen savunuyorum, çünkü Lenin'in az önce aktardığım tanımına tamamıyla uymaktadır.

Kamenev'in 'diktatörlük bir sınıfın bir başka sınıf ile ittifakı değildir' *anlamındaki sözlerinin, kesin bir biçimde savunulmuş olsa da, Leninist proletarya diktatörlüğü teorisi ile hiç bir ilişkisi bulunmadığını öne sürüyorum"* (28)

Ve devamla Stalin sözlerini Lenin'den şu ünlü tezi aktararak bitirir: **"Diktatörlüğün en yüksek ilkesi,** *yönetici rolünü ve devlet iktidarını elinde tutabilmesi için proletaryanın köylülükle ittifakını desteklemektir."*

Dahası var: Stalin; **Proletarya diktatörlüğü, ittifakın yönetici gücünün proletarya olması koşuluyla** (abç) *sermayenin devrilmesi, sosyalizminkesin zaferi için proletarya sınıfıyla köylülüğün emekçi kitlelerinin ittifakıdır."* (29)

Açıkça anlaşılacağı gibi, yönetici gücün, proletaryanın elinde olması koşulu, diktatörlüğün varlık-koşulu, vazgeçilmez bir zorunluluğu olduğu, gerek Lenin ve gerekse Stalin'den aktardığımız alıntılarla tam bir açıklıkla tanıtlanmıştır.

Buna karşı hala Kamenev gibi soruna yaklaşmak ve dolayısıyla hala, 'proletarya tek başına iktidar sahibidir, iktidarı hiçbir sınıfla paylaşmaz' demek, Troçki'nin 'saf proleter devrim' anlayışından etkilenmek ve onun tutsağı olmaktır.

Artık anlaşılmıştır ki; proletaryanın diğer sınıflarla ittifakı sorunu, köylülerle birleşme sorunu, belli tarihi evre ve ayrı çerçevede gelişen her proleter devrimin ve dolayısıyla, bu devrimin özünü oluşturan proletarya diktatörlüklerinin ulusal biçimlenmesine özgü bir sorun olmasına karşın; proletaryanın bu diktatörlüklerin merkezinde oluşu, onun ideolojik, politik ve örgütsel önderliği sorunu, proletarya diktatörlüğü yolundaki devrimci geçiş biçimlerinin genel ve vazgeçilemez bir koşulu ve genel olarak proletarya diktatörlüğünün bir sorunudur.

1 Ocak 1987

DİPNOTLAR

1-Paris Komünü Üzerine-Marx-engels-Lenin, Sf: 420
2-Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky-Lenin, Sf: 151
3-Devlet ve Devrim- Lenin, Sf: 50
4-Leninizmin Sorunları-Stalin, Sf: 144
5-Proletarya Devrimi ve DÖnek Kautsky-Lenin, Sf: 85
6-Devlet ve Devrim-Lenin, Sf: 114-115
7-Leninizmin Sorunları-Stalin, Sf:146-147
8-İşçi Sınıfı ve Köylülük-Lenin, Sf: 488-489
9-Devlet ve Devrim-Lenin, Sf: 50
10-Yeni Demokratik Devrim-Mao, Sf: 71
11-Leninizmin Sorunları-Stalin, Sf. 72
12-age, Sf:72
13-Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky-Lenin, Sf: 151
14-Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi-Lenin, Sf: 49
15-age, Sf: 17
16-Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky-Lenin, Sf: 80
17-age, Sf: 104-105
18-age, Sf: 105
19-age, Sf: 105-106
20-Paris Komünü Üzerine-Marx-Engels-Lenin, Sf: 511
21-Proletarya Devrimi ve Dönek Kautskylenin, Sf: 121-122
22-Paris Komünü Üzerine-Marx-Engels-Lenin, Sf:366
23-Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky-Lenin, Sf: 85
24-age, Sf: 86
25-Leninizmin Sorunları-Stalin, Sf: 145-146
26-İşçi Sınıfı ve Köylülük-Lenin, Sf: 389
27-Leninizmin Sorunları-Stalin, Sf: 146
28-age, Sf: 146-147
29-age, Sf: 105

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU, Sayı: 80, Sayfa 17 elimizde bulunmamaktadır. ed

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU, Sayı: 80, Sayfa 18 elimizde bulunmamaktadır. ed

Efendi YILDIZ ve Aydın HAMBAYAT'ın İdamı Mecliste!

MUNZURUN NEMLİ TOPRAĞINDAN BEYAZ DAĞ'A İLK DAMLA!

Sizinle olmak, sizin gibi savaşmak, yenmek, yenilmek, yeniden savaşmak kavgada bunca nazlı nazlı dalgalanan kızıl bayrağı dikene kadar, yenilgiden yengiyi öğrenmek, bunu yaşamın savaşı, savaşın diyalektiği ve sırrı kabul etmek, yaşamı savaş, savaşı Beyaz Dağ'ın yenilgisinin bağrındaki yenginin, kızıllığıyla bütünleştirmek, işte militanın defterindeki not...!

Ne güzeldi Şefik Karaağac'ın Beyaz-Dağ'daki alaylı kahkahaları, düşman çemberini yararken Tavuk Dağ'ında, "mavi bereli" düşman birliklerinin "zırhlı" görünümlü korkak ödsüz inançsız kof özünü anlatırken, "Yoldaşlar bir görseydiniz o apoletlileri nasıl köylülerin arkasına sığındıklarını" Hep birlikte yeni kof barikatları yarma coşkusu ve giderek yeni toplum yaratma barikatlarını oluşturma savaşına doğru ilerlerken, kavga barikatlarında savaş tekniğini esnekliğine dalıp inanç yumağıyla bütünleştiren ve giderek gecenin zifiri karanlığında engin ufuklara ve parlayan yıldızlara doğru kayan gözlerdeki dalgınlık pusuda bekleyen gaflet uyku Beyaz Dağ'da düşman timinin mütefiki olmuştu.

Şafakla birlikte başlayan yeni muharebe ve muharebede üstünlüğü sağlayan gaflet uyku kalleşliği vardı. Kucağındaki silaha tüm yetenekleriyle sarılıp ateşlemeden henüz uyku tulumundan doğrulmadan kurşunlanmıştı Şefik Karaağaç'la Hüseyin Göze, akşamdaki kahkahalarını eksiltmeksizin yoldaşlarıyla vedalaşıyordu ve sakın durmayın, bu savaş bizle başlamadı, bizden önce vardı, bizden sonra da devam edecek biz olmasakta, dercesine elini silahla kenetleyip vedalaşıyorlar.

O gün şafak bir başka anlam ifade ediyordu, hele Beyaz Dağ bir başka görkeme sahipti, Munzur'u ve Vartiniği kıskanırcasına böbürleniyordu. "Benimde Şefiklerim var" dercesine. Orada tohumları sulayan kan akıyordu. Faşist Türk Devleti'nin barbar geleneğinin bir devamı olan azgın kuşatma ve ölüm kusarken rakibini yürekli militan Şefik Karaağaç, yoldaşı ve yoldaşlarını gafil ve hazırlıksız yakalamıştı. Bu haydutluk ve üstünlük onun içindi. Yoksa Tavuk Dağı'ndaki o alaylı kahkahayı yeniden basacaktı.

Beyaz Dağ'ın kavgası orada bitti mi? Savaş o yamaçta neticelendi mi? Kesinlikle hayır. Tarihsel seyrine devam etmekle birlikte, o acı ama onurlu kavgada yaralı yakalanan göğsündeki kavga onuruyla "Gel hey leş kargaları" deyip kurşunlara ve ağzı salyalı itlere meydan okuyan Efendi YILDIZ göğsünden ve kollarından aldığı kurşun yaralarına rahmen yere yığılana kadar tetiği çekti, ve şimdi değişik alanda değişik bir yöntemle onurunu halkın onuruna siper etmiştir. Tunceli-Kars sorguları başka olmak üzere Diyarbakır ve Elazığ hastahanelerindeki periyodik işkencelerde ve idama tırmanan zamanla birlikte Beyaz Dağ'ın savaşçısı ölüme meydan okuyor.

Yıldönümünde Beyaz Dağ direnişini selamlarken Beyaz Dağ direnişinin devamı olarak Efendi YILDIZ ve Aydın HAMBAYAT'ı idama meydan okurken selamlamak istiyorum. Bu iki yiğidi bir çok özelliğiyle tanımak gerekir. Bu özellikleri bilinmeli ki, faşist mahkemelerinin idam kalemlerini neden kırdığı ve bugün idam kararının meclis dosyalarına gidişin altındaki gerçek kavranabilsin.

Kamuoyunda takip ettiğiniz gibi 19Haziran 1982 Beyaz Dağ olayı ve olayda iki şehitle birlikte yaralı yakalananlardan biri şu anda idamı yargıtayda onanıp dosyası meclise gönderilendir. Yaralı haliyle birçok işkence merkezinden geçirilen Efendi YILDIZ işkencede, "Ben arandığımı duydum yakalanmamak için dolaştım yakalanmam halinde göreceğim işkenceleri biliyordum. Beyaz Dağ'da silahlı kuşatmada yakalandım. Silah bana ait değil, Devrimciyim, diyeceğim bu kadar" deyip polis doktor işbirliği, bütün psikolojik ve fizi-

Yaşlı Dağ

Bak canım Şafak sökmüyor
Kızıllaşacak güneş az sonra
Yaşlı dağ titreyip uyanıyor
Bağrında sesler yükselince
O güzel bir "süe" işledi bağrında
Tarihe mal oldun unutulmazsın artık
Yaşlı dağ canlı bir baharda
İşte konuşuyorsun temiz ve saltık
Bir uğultudur derler yükseliyor
Yaşlı dağdan yankı yankı
Bir umut ki derinden sesi geliyor
Esersek coşkun dağın borası
Çıkmıştı beyazlıktan kızıllaşarak
Dağ canlı öyle bir bahar ki,
Göstermişti eksiklik bağışlanmayacak.
Askolsun bunu yapana da bu da yapılmaz ki.
Kanundur törenine yas tutulmaz
Düğün müdür kavga mıdır bak ne karaşık
Sevdadır bu sevgidir ne unutulmaz
Ölürken bile, unuttun mu ne kaşları çatık
Ben tutsağım, dağın sanası yeşerir gözlerimde
Hatıra gelir özlediklerim sessiz bir gece
Hayat dolu tecrübe, dağda bir hazine
Uyanırım bir an saneisi içime çökende
Bir düğün ki, safağında acı duyanlar
Lakak çiçeği burnunda birileri
Söyleki sunu Cihana duyursunlar:
Çürütecek sizi onların azimleri.

Efendi YILDIZ

ki işkencelere rağmen "bildiğim bu kadar" deyip göğsünde üç kurşun yarası kolunda Beyaz Dağ'ın hatırası olarak parçalanan kemikleriyle tutukevine götürüldü. Artık tedavi onun için bir psikolojik işkence silahı yapılır. Ama göğsündeki yaralar ve kırık kemik akçiğeri sıyırıp geçen kurşun ona Beyaz Dağ'danda bir hatıra yoldaşlarının anısına kavga nişanı olacaktır. Koluna baktıkçı "yoldaş Şefik'le, Hüseyin'in silahına nasıl davrandıkları adeta kolumda görülüyor" diyerek yaraları adeta yoldaşları kucaklamanın nişanı olmuştu. Efendi YILDIZ'da içlenip kendine kızıyordu 2 Nolu Tutukevinde. "Savaşta en ufak hata ve ihmalkarlık ölümdür." Savaşı savaş dinamiğiyle yürütmeliyiz ifadeleri okunuyordu adeta gözlerinden. Hele ülkemiz koşullarında önümüze koyduğumuz görevleri siyasal hedefine götürmek için sarıldığımız Halk Savaşı sanatı kendine layık bir kuralla oynanmazsa sonuçta ağır kayıplar kaçınılmazlaşır.

Hele bu toprak Kürdistan'sa tarihin barbarlıklarının denendiği bir toplumsa bu toplumun (ulusun) bağrında yükselecek kavga çok çetin ve de zikzaklı olacaktır. Emperyalizmin desteğindeki Faşist Türk Devleti'ne karşı kalkacak ulusal varolma bayrağı Halk Savaşı'nın bütün inceliklerini bağrında taşıyacaktır. Çünkü Halk Savaşsız bir Kürdistan düşünmek mümkün olmayacağı gibi bu sanatı işlemeyi, kurallarına göre oynamayı da bilmek zorundayız. Kaleyi fethetmenin yolu iyi santraç bilmektir, unutmamalı ki santranç kitapta okumakla değil biz zat oynamakla kavranır. Kürt şairi Ahmede Hani'nin dediği gibi "Sözler o zaman birbirinden ayırt edilir/Gerçek hüner sahipleri çıkardı ortaya."

DİRENMEK, DİRENMEK, YENENE KADAR DİRENMEK. İşte budur zindan şiarı diyordu Efendi YILDIZ. Bu şiar zaferin zindan özgülündeki ifadesidir. Bu şiar temeldi Efendi YILDIZ'da, Aydın HAMBAYAT'ta. Askeri faşist cuntanın CIA güdümlü zindan uygulamalarında Efendi YILDIZ tutuklular içinde direnişin moraliydi. Kolundaki ve göğsündeki kurşun yaralarının vücudunda ve sağlığındaki tahribat ve tehlikelere rağmen "Yok diyordu yok bunlar nişandır burdan akan kan Beyaz Dağ'da Şefik'in kanıyla birleşti bu direnmenin nişanıdır, onun için direnmek onun için yaşamak gerekir diyordu."

Emekten yana özgürlükten yana proletaryanın davası için direnen Efendi YILDIZ'a mahkemelerin deyimiyle hiç bir "hukiki delil" olmaksızın idam cezası verildi. Bu ceza, "sanığı" gösterilen Bakıl Ağa eyleminden dolayı verilmedi bu "ceza" onun boyun eğmez direnişine verildi. Bakıl Ağa denilen halk düşmanı ajan vesile yapıldı. O zindan direnişindeki boyun eğmezliğiyle faşist uygulamaları boşa çıkarıyordu. 1984 başlarında başlayan "tektip insan" yaratma ön adımlarından biri olan tek tip elbise uygulamasında direnişin başlarındaydı. Elbise olayını sıradan bir kıyafet olarak görmüyordu. Onun bir devlet politikası yani kamuoyuna ve ezilen halklara tutukluların siyasi iktidar savaşından vazgeçtiği "akıllı ve uysal" insan olduğunu mesajını verip, giderek bu tek tipliği tutukluların robotlaşmasında ilk adım yapma savaşı olduğu gerçeğine karşı tavizsiz direnmeyi esas aldı. Bundan dolayı da doktor raporlarına rağmen Elazığ'ın 3 Nolu tutukevi denilen hastahanenin Morgluğu olarak yapılan 4 m. yer zeminin altındaki hücrelere gönderildi. Tutuklulardan tecrit etmek için, sağlığını iyice tehlikeye sokup direnişteki önderlik rolünden vaz geçirmeye çalışıyorlardı.

Cezaevi direnişinin diğer filizi de Aydın HAMBAYAT'tı. "Ben TKP/ML sempatizanıyım görevim devrimci mücadelede kendime düşen payı yapmaktı" diyen HAMBAYAT, cezaevi yaşamında ayrı bir yürek ayrı bir azimdi. Aydın HAMBAYAT'ta, Efendi YILDIZ gibi yüreği sağlam ama fiziki olarak sırtından aldığı kurşundan dolayı bir bacağı felç olmuştu. O da, Bakıl Ağa olayından. Sırtından aldığı kurşundan dolayı sağlıklı tedavi göremediği içinde felçliği devam ediyor. Kültür fizik tedavisiyle iyileşeceği söylenen Aydın'ın tedavisi bir silah olak kullanılmakta sağlığıyla direnme karşı karşıya koyulmakta, direndiği için sağlıklı bir ortopedik tedavisine sevk edilmemekte, "Ya sağlığından vaz gececeksin, ya da direnişten" diyen faşist idare, onun kesin ve sert tavırları karşısında, "tamam Aydın sen bilirsin" deyip geri adım atmak zorunda kaldılar. O, vücudunun yarı felçliğine rağmen bütün direnişlerin en önündeydi. 1984 açlık grevinde direnişin manevi kaynağı olmuştu. O yarı felç haliyle 3 nolu hücrelerde (morg demek daha doğru olur) sıkıyönetim yetkililerinden doktorlarına kadar tüm ağzı salyalıları hayrete düşürmüştü. Direnişteki cesaretiyle açlık grevinin getirecekleriyle ilgili tartışmalarda net ve sade ses onundu. "Ya bu direniş istenen amaca ulaşacak, ya da ölüm, başka yolunu düşünmüyorum." Bu sözler açlık grevinin 22. gününde tüm karamsarlıkları kılıç gibi parçalıyordu. Elbiseler toplatıldığı için çıplak (iç çamaşırla atlet-külot) duruyordu. Aydın yoldaşın bacağı felç olduğu için kansızlıktan üşüyordu. O üşüyen bacağına eski çaputları dolayarak düşmanın karşısında devrimci onurunu bayrak yaptı Aydın HAMBAYAT.

Anlatmakla kavgadaki kişiliği zindandaki onuruyla Efendi YILDIZ ve Aydın HAMBAYAT'ı bitiremem. 1984'te en son onları üç nolu morg hücrelerinde bırakıp vedalaşırken "BİZDEN SELAM SÖYLE İNSANLIK İÇİN SAVAŞANLARA, YOLDAŞLARA, KAVGAYA." Evet son veda sözüydü bu.

Efendi YILDIZ ve Aydın HAMBAYAT, TKP/ML Elazığ sıkıyönetim komutanlığı 2. dava dosyasından "yargılanıp" 4 sene sonra idama "mahkum" oldular. İdam cezası 1987'nin ilk aylarında yargıtayda onaylanıp TBMM'ne gönderildi. Son söz infaz için Özal'la, Evren'de. Yüzlerce idam dosyasına iki tane daha eklendi. İştahla çekmecelere koyulan idam dosyalarının yakılmasının asıl son sözü Türkiye emekçi halkı ve dünya halklarınındır. İnsanlık suçunun en barbar kesiti olan idamın ortadan kaldırılması halkların devrimci mücadelesiyle olur.

Şimdilik yüzlerce idam dosyasına ek olan Efendi YILDIZ ve Aydın HAMBAYAT'ın dosyası ile birlikte daha yüzlercesi ek olmak sırasında. Halkı için savaşan yüzlerce devrimcinin idam dosyasının geri alınması ve binlerce siyasi tutuklunun serbest bırakılması halkın faşist devlete karşı sürdüreceği mücadeleye bağlıdır. Çünkü asıl katiller ve ölümü hak edenler bugün devletin başında bulunanlardır. Elini kolunu sallayarak Avrupa'daki yandaşlarını toparlamaya giden Türkeşlerdir. Binlerce insanı CIA emriyle Maraş'ta, Sivas'ta, Malatya'da, Çorum'da yandaşları vasıtasıyla katlettiren TÜRKEŞ ve şurekasıdır. Bu cani bu gün devlet pasaportuyla Avrupada diğer katilleri ziyarete gitmiş halkı için mücadele edenler bugün idamı beklerken bu caninin aklanıp Avrupalara kadar gitmesi, devletin ve "Bağımsız" denen mahkemelerin gerçek niteliğinin göstergesidir.

Şu anda DİYARBAKIR cezaevine nakledilen Efendi YILDIZ ve Aydın HAMBAYAT'ı selamlarken, onların direnişiyle beraber olmak dayanışmayı en üst noktaya ulaştırmak özgürlük ve bağımsızlık zincire vurulamaz şiarıyla ileri atılmak görev sayılmalıdır. Bilinmelidirki idam sehpalarını parçalayacak güç ancak halkın devrimci gücüdür.

Ayrıca bilinmesi gereken diğer nokta her iki idam "mahkumu" yoldaşlarımızın sağlık durumu özel bir önem kazanmaktadır. Yarı felç durumda olan, her iki arkadaşın tedavisi için kamuoyunun duyarlılığı zorunludur. Onların felç yaşamı Evren-Özal diktatörlüğünün tutuklulara yönelik uygulamalarının açık bir göstergesidir.

Tarihte bir tek son söz vardır, o da halkındır ve gerçek yargıyı o yapacaktır. Bize düşen görev o son sözün söylenmesi için direniş ve mücadele bayrağına sarılmaktır.

Bir İKK Okuyucusu

Baştarafı sf: 26 'da

cesinin dayandığı **temel** MB'nin ancak o dönem ittifaka yanaşabileceğini düşünmesindendir.

Demek ki MB olsada, olmasa da olur düşüncesi İK yoldaşta yoktur. Ve hatta O, MB olmadan gerçek anlamda HBC'nin olmayacağı düşüncesindedir.

Devam edecek

İNKARCI, TASFİYECİ YARI TROÇKİST-YARI LUMPEN, "YENİ" YURTDIŞI HİZİBİNİ MAHKUM EDELİM!

3

Cephe Sorunu

Her devrimin en temel sorunu olan iktidar sorununda devrilmesi gereken sınıf ve tabakalar ile iktidarı ele geçirmede kazanılması, sevkedilmesi, dayanılması gereken sınıfların berrak bir şekilde ortaya konulması hayati bir meseledir. Dost ve düşmanlarını net olarak ortaya koymayı beceremeyen bir örgütün devrimi zafere ulaştırabilmesi mümkün değildir. Şüphesiz yalnız başına müttefiklerin ve devrimin hedeflerinin belirlenmesi hersey değildir. Bu sadece işin başlangıcı veya işin nasıl ele alınması gerektiğinin, stratejik mevzilenmenin genel planını ortaya koyar. Daha da önemlisi bu plan doğrultusunda kazanılması gereken güçleri proletarya bayrağı altına toplamak için ısrarlı, inatçı bir mücadele yürütmektir. Bu kazanma işinin öyle kolaydan gerçekleşemeyeceğinin bilincinde olmak, müttefikleri proletarya önderliğinde birleştirmek için proleteryayı çetin ve uzun mücadele süreci içinde maddi bir güç haline getirebilmek için sınıf mücadelesine sıkı bir şekilde sarılabilmektir.

Hizip bırakalım böyle bir mücadeleye sarılmayı, dost ve düşmanların kimler olduğu noktasında dahi tam bir kafa karışıklığı sergilemektedir. İşin başında bocalayan hizibin bu çaresizliği onun proletaryayı müttefiklerinden soyutlayan Troçkist pozisyonuyla birleşince çıkmazını daha da derinleştirmektedir.

İttifaklar politikamızı partimiz daha ilk doğuş yıllarında gayet açık ortaya koydu. Bu görüşler daha sonraki sosyal pratik tarafından da defalarca ispatlandı. Oportünizmin, Revizyonizmin "Ulusal Demokratik Cephe", "Sosyalist Kurultay", "FKBDC", "Sol Birlik", "Devrimci Güç Birliği" gibi bilinen tezlerde sergiledikleri vaziyeti sosyal pratik tuz-buz ederken, partimizin ülkemizde ittifaklar politikasının temelini oluşturan Halkın Birleşik Direnis Cephesi (HBDC) görüşlerinin doğruluğunu da onayladı.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da partimizin ML görüslerine karşı oportünist-Troçkist bir bayrak dalgalandıran hizip sanki yeni seylermiş gibi su zırvalıklara sarılıyor.

a- Bizim gibi ülkelerde milli burjuvazi ile ittifak geçici ve taktik bir sorundur. Milli burjuvazi cephe'nin stratejik bir bağlaşığı değildir.

b- Milli burjuvazi bizim gibi ülkelerde cepheye katıldığı zaman halk, katılmadığı zaman karşı-devrimcidir.

c- Ne Mao ve ne de İbrahim yoldas, milli burjuvaziyi bizim gibi ülkelerde cephe'nin stratejik bir müttefiği olarak görmemişlerdir.

Öncelikle şunu vurgulayalım ki oportünistlerin tümü bu konuda aynı pozisyonda durmaktadırlar. Hizip Kruşçef'ci, AEP'ci vb. akımların eskiden beri çığırdığı kıytırık bir türküyü yeni bir şeymiş gibi papağanca tekrarlıyor. "Mao'cu revizyonizmin tezleri" olarak Kruşçef, AEP gibi ML düşmanlarının kustuğu kine, oluşturdukları koroya Mao'culuk adına cümbür cemaat kosan hizip belki bu söylediklerimizi "insafınız kurusun" laflarıyla karşılayıp yakınabilir. Ama söylediklerimiz hiçte ispatsız, iddia düzeyinde veya çamur atma değildir.

Mao Zedung düşmanlarının öteden beri sarıldıkları zırvalardır. Devrimci kamuoyu bu konuda DHB-Bolşevik Partizan-HK gibi oportünistlerin görüşlerini bizzat yayınlarında da gördüğü, izleyebileceği için konuyu uzatmamak açısından yeniden aktarmalarla ele almayacağız.

"Mao'cu-İbrahim'ci" kızıl bayrağın tek sahibi olduğunu söyleyen hizip diğer meselelerde olduğu gibi cephe konusunda da sergilediği yaklaşım ile Mao ve İbrahim'e tamamıyla ters bir mevzide olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Diğer elestirilerin yanısıra AEP'ci vb. revizyonistlerin Mao'ya yönelttikleri önemli bir eleştiri de Mao'nun Çin'de ve Çin gibi yarı-sömürge ülkelerde milli burjuvaziyi güvenilmez, kaypak, yalpalayan olsa da demokratik halk devriminin stratejik bir bağlaşığı olarak görmesi onu yeni demokrasi genel programının bir unsuru olarak değerlendirmesi ve demokratik halk iktidarında ona yer vermesidir. Bundan ötürü oportünist, revizyonistlerin Mao'ya "burjuva kuyrukçusu", "Perspektifi burjuva devrim sınırlarını aşmayan", "Sınıf işbirlikçisi" vb. türden ne denli hayasızca saldırdıklarını herhalde bilmeyen yoktur.

Mao'nun bizim gibi ülkelerde milli burjuvazinin analizi tezleri üzerinde yükselerek onun proletarya önderliğindeki işçi-köylü temel ittifakı üzerinde sekillenen ve devrimin stratejik bir silahı olan HBC'sinin (Halkın Birleşik Cephesi) bir unsuru olduğunu bu anlamda demokratik halk devriminde milli burjuvazi ile ittifakın taktik veya geçici anlaşmalar, eylembirliklerine indirgenemeyeceğini söyleyen bizlere, yeni yurtdısı

hizibi "sınıf işbirlikçiliği", "Devrimin kaderini milli burjuvaziye bağlamak" seklinde saldırıyor. İsin özü sudur Hizip aslında bizim üzerimizden yoldas Mao Zedung'a saldırmakta, anti-Maocu mevzilere yerlesmektedir.

Cephe Konusunda Biz Ne Diyoruz!

Bu konu çesitli dönemler yayın organımızda uzun uzadıya ele alınmıstı. Simdi çok genel yönleriyle ve kısaca da olsa soruna yeniden isaret etmek istiyoruz.

Cephe devrimin temel silahlarından birisidir. Kesinlikle geçici, kısmi anlasmalarla karıstırılmaması gereken stratejik bir olgudur, sınıflararası ittifaktır. Ülkemizde ittifaklar politikamızın özünü olusturan HBC'nin kapsadığı sınıflar hangileridir? Süphesiz bu keyfi bir sekilde belirlenemez. Ülkenin ekonomik sosyal-siyasal yapısının bilimsel bir tahlili devrimin hedefleri ve müttefikleri sorununun doğru çözümlenisini ortaya koyabilir. Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olan ülkemizde devrimin hedefleri emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmdir. Bu üç baslıca dağa karşı mücadelenin güçleri devrimin müttefikleridirler. Bunlar kimdir? Proletarya, köylülük, küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadı. Bu güçler stratejik bir silah olan HBC'nin unsurlarıdırlar. HBC'ni stratejik bir silah olarak kavrayan biri, onun su veya bu gücüyle ittifak sorununu geçici veya taktik bir meseleye indirgeyemez. Aksisi çok parlak, ince bir zeka olur ki, böyle bir akıl bizden uzak olsun. Soruyoruz! Milli burjuvazi demokratik halk devrimin hedefi midir, yıkılması gereken sınıflardan biri midir? Elbette buna da keyfi cevap verilemez. Bizim gibi ülkelerde milli burjuvazi emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm tarafından baskı altında tutulan, gelişmesi engelenen bir sınıftır. Bundan ötürü milli burjuvazi (kastedilen sol kanattır) her ne kadar sınıf karakteri icabı güvenilmez, yalpalayan olsa da kendi menfaati gereği emperyalizme ve uşaklarına da karşıdır. Bu gerçeğe rağmen onu demokratik halk devriminin bir gücü değil, hedefi veya şu ve bu dönem birleşilebilinecek taktik, geçici bir müttefiği olarak göstermek devrimde proletaryayı müttefiklerinden soyutlayan Troçkist bir yaklaşım olur. Biz açıkça milli burjuvazinin sol kanadını DHD'nin bir müttefiği olarak ilan ediyoruz. DHD taktik değil bir stratejidir, ve bizim asgari programımızdır. DHD'yi böyle kabul edenler onun müttefiklerinden birini nasıl taktik müttefik olarak gösterebilirler. Evet böyle bir göstermede "parlak" ve "dahiyane" bir katkı olarak öne sürülebilinir. Ama tanrı bizi bu katkılardan da korusun!

Sınıflararası bir ittifak olan cephe celismeli bir birliktir. Proletarya önderliğinde, isçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen ve diğer bütün devrimci sınıf, tabakaların birliğini ifade eden HBC'nin ana yönünü isçi-köylü ittifakı olusturur. Burjuvazi ile ittifak ise ikincil yönü. Peki bundan yola çıkarak MB veya küçük burjuvazi ile ittifak taktik geçici bir meseleye indirgenebilinir mi? "Süper zekalılar" indirgeyebilir, ama biz değil. Neden? Çünkü yukarıda ifade ettiklerimizle cephe'nin ana ve ikincil yönüne ilişkin bir çözümlemeden bahsetmekteyiz. Yani genel programımızın unsuru olan çeşitli güçlerin durumuna, rolüne parmak basmaktayız. Burada ele alınan devrimin stratejik bağlaşıkları olup, olmadıkları değildir. Zaten sözkonusu güçleri veya MB'yi DHD'nin bir gücü, yeni demokrasi programımızın bir unsuru olarak belirlemekle onun stratejik bir müttefik olduğu ortaya konulmus olmaktadır. Cephe içerisinde burjuvazinin ikincil yönü olusturması onun cephe icerisindeki durumundan ötürüdür. Çünkü her şeyden önce HBC'si proletaryanın önderliğindedir. İşçi-köylü temel ittifakına dayanmaktadır. Cephe'ye asıl damgasını vuran yön bu olduğundan anayönü oluşturur. Burjuvazi ise ikincil yönü.

Elbette cephe'nin güçlerini doğru bir şekilde ortaya koymakla cephe hemen kurulmaz. Bu istenmediği için değil, objektif gerçeklikten ötürü böyledir. Bu konuda doğru bir siyaset önemlidir, ama yalnız başına doğru bir siyasetin ortaya konulmuş olması cephe'nin derhal kurulması için yeterli değildir. Doğru bir siyasal çizgi temelinde müttefiklerin birleştirilmesi çetin, nisbeten uzun vadeli bir mücadele yoluyla proletaryanın ciddi bir güç haline gelmesi sayesinde olur. Düşman güçlere karşı kazanılması gereken güçleri proletaryanın bayrağı altında birleştirmek için kararlı, sabırlı bir mücadele yürütmek elbette gereklidir. Ama kazanılması gereken güçler, proletarya ciddi, maddi bir güç haline gelip, kendisini kabul ettirmedikçe merasim taburları gibi proletaryanın arkasında sıraya girmeyeceklerdir.

Ülkemizde ve Bizim Gibi Ülkelerde MB İle İttifakı Taktik Bir Soruna İndirgeyen Hizibin Ortaya Koyduğu Anlayışlar Partimizin Yeni Demokrasi Programının Reddidir! Yoldaş Mao Zedung'un DHD-DHİ Öğretisine Saldırıdır!

Bütün oportünistlerin üzerinde birleştikleri ortak noktalardan biri de hepsinin Türkiyeyi ikinci tip ülkeler kategorisine sokuşlarıdır. Bilindiği gibi Komüntern'in 3 tip ülke kategorisine ilişkin bir belirlemesi vardır. II. tip ülkelere ilişkin örneği şöyle idi:

Yarı-feodal ilişkilerin düşük seviyede tarımda varlığını sürdürdüğü, burjuva demokratik devrimini henüz tamamlayamamış ancak sosyalizm için gerekli maddi koşulların bulunduğu, orta düzeyde bir kapitalist gelişmeye sahip ülkeler. Buralara ilişkin Komüntern'in stratejisi ise şöyle. Bazılarında burjuva demokratik devrimin hızla gelişerek, sosyalist devrime dönüşmesi, bazılarında ise burjuva demokratik devrimin görevlerini de üstlenen proletarya devriminin şu veya bu tipi.

III. Tip ülke kategorisinde saydığı ülkeleri ise şöyle izah ediyordu:

Sömürge ve yarı sömürge ülkeler. Sanayinin zayıf ve sosyalist inşa için elverişli temellerin olmadığı, gerek alt gerekse üst yapıda kapitalizm öncesi ilişkilerin varlığını sürdürdüğü, kilit sanayilerin, ticaretin, bankacılığın yabancı emperyalist güçlere bağlı olduğu ülkeler.

Yani bizim gibi ülkeler! Yoksa itiraz mı var? Eğer objektif gerçek reddedilmeyecekse, ülkemizde feodalizmin gerek ekonomik yapıda gerekse de siyasal üst yapıda varlığını sürdürdüğü, ülkenin kilit mevkilerinin dolaylı olarak emperyalistlerin hakimiyetinde olduğu, toprak sorunu, emperyalizme bağımlılık, ve çok uluslu bir ülke olan ülkemizde ezilen ulus ve azınlıklar sorununun kendisini yakıcı bir şekilde dayattığı görülecektir. Bu tip (III. tip) ülkelere ilişkin komüntern'in stratejisi ise söyledir:

> *"Bu ülkelerde, feodalizme ve kapitalizm öncesi sömürü biçimlerine karşı mücadele verilmesi, sürekli olarak köylü toprak devriminin gerçekleştirilmeye çalışması ve yabancı emperyalizme karşı ve milli bağımsızlık için mücadele edilmesi belirleyici bir önem taşır." (Komünist Enternasyonal Programı sf: 74-75)*

Hizibin kulakları çınlasın! Komüntern'in ve Mao'nun bu temeldeki görüşlerini demokratik halk devrimi'nin özünün toprak devrimi olmadığı, feodalizme karşı mücadelenin ve köylü toprak devriminin belirleyici bir önem taşımadığı şeklindeki görüşleriyle hizip çoktan topa tutmuştur.

Köylü toprak devrimi, hedefleri, muhtevası, kapsamı konusundaki ML görüşlerimizi "Tapu kadastro memurluğu" biçiminde sözüm ona alaya alan hizip diğer konularda olduğu gibi bu kesitte de aslında bizim üzerimizden ukalaca ML'i alaya almaktadır.

Ülkemiz gerçeğini kavrayamayan onu II. tip ülkeler katagorisinde ele alan hizip tıpkıdiğer oportünistler gibi, bizim gibi ülkelerdeki milli burjuvaziyi devrim öncesi Rusya'daki liberal burjuva-

ziyle eşitliyor. Onun milli burjuvaziyi ne halk, ne de halk düşmanı olarak b lirlememesi, kendi deyimiyle bunu "muğlak bırakmak gerekir" demesi, tam da yukarıda işaret ettiğimiz anlayışından gelmektedir.

Belki hizipçi baylarımız ayağa fırlayıp "hayır biz MB'yi, Rusya'daki liberal burjuvaziyle aynı görmüyoruz, iftira" diye boşyere bağıracaklardır! Peki öyleyse,

> *"Milli burjuvazi olsa da olur, olmasa da. Hatta olmasa daha iyidir"* veya *"milli burjuvazi ne halk ne de halk düşmanıdır. Bu her somutta ele alınmalıdır, cephe'ye katılmadığı zamanlar karşı devrimcidir ve silahlarla ezilmelidir, katıldığı zamanda taktik-geçici bir müttefik olarak kavranmalıdır"*

vb. şeklindeki düşüncelerin anlamı ne? Veya DHD'de MB'yi kazanma değil, onu geçici müttefikler statüsü içinde görme hatta onun tecritini esas alma fikrinin dayandığı zemin nedir?

Bizce bu zemin Troçkist bir zemindir. Bilindiği gibi Troçki Çin'deki MB ile Rusya'daki liberal burjuvaziyi eşitliyor ve Çin'de MB ile ittifakı stratejik olarak gören Mao'ya-Stalin'e karşı MB'nin tecrit edilmesi gerektiği politikasını savunuyordu. Oysa bu yarı-sömürge, sömürge ülkelerle bağımsız kapitalist ülkeler arasındaki farkın görülememesidir. Bu farka ilişkin Stalin yoldaş şöyle diyor:

> *"Muhalefet* **Çin'de** *bir burjuva devriminin gelişmekte olduğunu duymuştur. Bir yandan da* **Rusya'** *daki burjuva devriminin burjuvaziye karşı yürütülmüş olduğunu biliyor. Dolayısıyla* **Çin** *için formülleri hazırdır. Burjuvazi ile ortak bütün eylemlere son.*
>
> *... Ne varki muhalefetin unuttuğu birşey vardır. Çin 1905 yılının Rusya'sından farklı olarak yarı sömürge ve emperyalizm tarafından ezilen bir ülkedir. Bu yüzden Çin'deki devrim basit bir burjuva devrimi değil, anti emperyalist tipte bir burjua devrimidir. Emperyalizm Çin'de sanayinin, ticaretin ve ulaşımın dizginlerini elinde tutuyor. Sadece Çin'in emekçi kitleleri değil, aynı zamanda Çin burjuvazisinin belli tabakaları da emperyalizmin boyunduruğu altındadır. İşte bu nedenle Çin burjuvazisi belli koşullar altında ve belli bir süre için Çin devrimini destekleyebilir." (Stalin Milli Dem. Devrim. sf: 127 128)*

Evet, Troçki'nin Rusya'daki Liberal burjuvaziyle Çin'deki MB'yi bir tutması, bu konularda kafa karışıklığı içinde olan hizip tarafından da esasta savunulmaktadır. Üstelik "Emperyalizm ile halk arasındaki çelişki başçelişkidir. DHD'nin özü anti-emperyalist mücadeledir" dediği halde hizibin sözkonusu Troçkist anlayışı savunması çok daha acayiptir.

Hizip sergilediği hilkat garibesi mantıkla MB'yi DHD'nin stratejik bir müttefiği olmaktan çıkarıyor ve partimizin temel stratejik sloganı olan (içinden geçtiğimiz DHD sürecinde) demokratik halk ikditarı perspektifinden uzaklaşarak yerine işçi-köylü devrimci demokratik diktatörlüğü sloganını geçiriyor! Yaman burjuva düşmanlığı, keskinlik adına sergilenen bu yaklaşımlarıyla hizip Mao Zedung yoldaşın diğer katkılarının yanısıra yeni demokratik devrim ve demokratik halk ikdidarı konusunda ML'e yaptığı katkılara çürük bir haçlı seferi başlatıyor.

Troçkist tek tip devrim teorisine sarılarak ülkemizde ve bizim gibi ülkelerde atılması gereken zorunlu bir adım olan DHD aşamasını atlıyor ve aynı yolda yürüyen AEP'çi ve diğer oportünistlere yetişmek için oldukça hızlı koşuyor. Bu koşuyu aynı hızla sürdürürse hizibin eski oportünistleri geçeceğine inancımız tamdır.

Öyle ya! Sömürücü bir sınıf olduğu için MB'nin DHİ dışı bırakılması gerektiğini, DHD sürecinde ittifak yapılmaması ve yıkılması gerektiğini AEP'in işaretiyle HK, DHB, HY gibi oportünistler söylemiyor muydu? Bu konuda MB'ye DHD'nin bir gücü ve onun zaferinden sonra oluşturulacak DHİ'nin müttefiği rolünü veren Mao, onlar tarafından çürük silahlarla ateşe tutulmadı mı? Hizibin yaptığı ise sadece açıktan Mao'ya saldırmamak, Mao'cu kesilerek Mao'nun anlayışlarına daha sahtekarca saldırmaktır. Fakat teorileri o kadar açık ki keskin Mao ve İbrahimcilik maskesi hiçbir işe yaramıyor.

Sömürücü sınıfların bir bütün olarak iktidar dışı bırakılması, bırakalım bizim gibi yarı-sömürgelerde Rusya'da dahi mümkün olmadı. Rusya'da kulaklar önceden hedeflenmedi. Demokratik devrim aşamasında (1905-1917 Şubat) bunlarla birlekte feodal aristokrasiye karşı yürüdü.

Şubat Devriminden sonra zengin köylülük devrimin hedefi haline geldi. Bilindiği gibi demokratik devrim döneminde ünlü tek devrim anlayışından ötürü Bay Troçki, bırakalım zengin köylülüğü köylülüğün bütün olarak devrime katılmayacağını söylüyordu. Sömürücüleri ittifak dışı bırakmak konusunda en yamanı oydu!

Peki bu anlayışa karşı Lenin neyi söylüyordu?

> *"...Evet köylülüğün tümüyle birlikte yürüdüğümüz sürece bizim devrimimiz burjuva bir devrimdi. Biz bunun açık olarak bilincindeydik.*
>
> *...Biz hiçbir zaman tarihsel sürecin bu gerekli aşamasını ateşe atıp yakmayı ya da yasalarla ortadan kaldırmayı denemedik.*
>
> *...***İlkönce** *bütün köylü ile birlikte monarşiye karşı, büyük toprak sahiplerine karşı (ve bu durumda devrim bir burjuva devrimi, bir burjuva demokratik devrim olarak kalır.)* **Sonra da** *yoksul köylülükle birlikte, yarı proletelerle birlikte bütün sömürülenlerle birlikte, zengin köylüler, kulaklar, spekülatörler dahil, kapitalizme karşı ve bu kez devrim, artık* **sosyalist** *bir devrimdir." (Lenin'den aktaran Stalin, Leninizmin Sorunları sf: 205-206)*

Bizim gibi ülkelerde, Demokratik halk devriminde emperyalizme-feodalizme-komprador kapitalizme karşı diğer devrimci sınıf ve tabakaların yanısıra birlikte yürünmesi gereken güçlerden biri olan MB'yi dıştalamak, onunla ittifak sorununu taktik bir mesele olarak göstermek Demokratik halk devrimi programını ve halk iktidarı perspektifini reddetmek değilde nedir?

Kulaklar sömürücüydü ve burjuva devrim sırasında Rusya'da monarşiye karşı yürüyüşte bunlarda yer aldı. Bunlarla ittifak o tarihsel aşamada (1905-1917) "olsa da olmasa da olur" şeklinde değil devrimin muhtevası, görevleri, hedefleri açısından gerekli bir mesele olarak ele alındı. Muğlaklığa yer verilmedi.

Bırakalım Rusya'yı bizim gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde dahi hizip sömürücü bir sınıf olan MB ile ittifakı geçici taktik anlaşmalar derekesine düşürüyor. Ve hatta aslında esas görüş olarak onun DHD aşamasında hedeflenmesi gerektiğini söylemek istiyor. Zengin köylülükte üç aşağı beş yukarı MB'ye denk düşer. Herhalde hizipçilerimiz yakında yoksul köylülük dışındaki diğer tüm güçleri de müttefik olmaktan çıkaracaklardır. Bu herkesi devrimden menediş hastalığına tutulmuşluk acaba ne kadar ML devrim öğretisini kavramak oluyor? Bizce hizipçilerimizin Leninist devrim öğretisinden yeterince nasibini almadıkları aşikar!

Demokratik devrim, emperyalizme bağımlılık, feodalizmin alt ve üst yapıda mevcudiyetini sürdürmesinin, toprak sorununun halledilmemiş olmasının, ulusal sorunun çözüme kavuşmamasının, ulusal eşitsizliğin, imtiyazların, burjuva demokratik sorunların vb. gündeme getirdiği bir süreçtir.

Demokratik devrimin hem eski burjuva demokratik devrim ile ve hem de proleter sosyalist devrim ile bazı ortak özellikleri vardır. Bilindiği gibi burjuva demokratik devrimin (eski) özüde feodalizmin tasfiyesi ve toprak sorununun halliydi.

Yeni demokratik devrim de bu ortak özü içerir. Ne varki eski burjuva demokratik devrimin öncüsü kapitalizmin yükselme çağının burjuvazisiydi. Kapitalizmin ve burjuvazinin henüz gelişme aşamasında olduğu rekabetçi kapitalizm döneminde, burjuvazi feodal hakimiyete karşıydı. Bağrında ilerici, devrimci bir barut taşıyordu. Bu dönem burjuvazi işçilerin-köylülerin taleplerine de sahip çıkarak "eşitlik", "özgürlük", "bağımsızlık" sloganlarıyla feodalizme karşı bayrak açıyordu. Proletaryanın henüz o dönem yeni doğmuş olması, yeterince olgunlaşmaması, gelişmemesinin sonucu olarak, feodalizm kıskacında kapitalist gelişmesi engellenen burjuvazi, halkın önüne geçerek feodalizmin devrimci bir tarzda tasfiye edilmesine önderlik ediyor, üretici güçlerin önündeki engelleri yıkıyor, toplumsal gelişmenin yollarını açıyordu. Yani bizzat kendisi halen o dönemler üretici güçlerin önündeki başlıca engel değildi. Dolayısıyla ilerici bir niteliğe sahipti.

Ancak kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaşmasıyla birlikte ulusal ekonomiler finans kapitalin ağlarına takıldı. Kapitalizm emperyalizm aşamasında bir dünya sistemi biçiminde örgütlendi. Artık yeryüzünde paylaşılmamış toprak parçası kalmamıştı. Dünya ezen-ezilen uluslar biçiminde bölündü. Rekabetçi kapitalizm döneminde ilerici olan ve gittiği yerlere özgürlük, demokrasi bilinci taşıyan burjuvazi artık gerici bir muhtevaya bürünerek, ilerici barutunu tüketti, ilericiliğe karşı bir güç haline geldi. Artık kendisi toplumsal gelişmenin önünü açan, gerici engellere karşı çıkan değil, bizzat gelişmenin önünü tıkayan, set geren bir pozisyon aldı. Çürümüşlüğün-yozlaşmanın ve emperyalizme bağımlı ülkelerde bağımsız kapitalist gelişmenin önünü tıkayan bir kale oldu. Emperyalizm eski burjuva demokratik devrimler çağını kapattı. Bilindiği gibi Ekim devrimiyle birlikte yeni bir çağ açıldı. Emperyalizm ve proleter devrimler çağı. Artık feodalizmin tasfiyesi proleteryanın omuzundaydı. Fakat eski burjuva devrimlerle, proleterya önderliğindeki demokratik devrimin yine ortak bir özü vardı. Yukarıda değindiğimiz gibi bu da feodalizmin tasfiyesi sorunuydu. Fakat, yeni bir olgu daha vardı. O da bu devrimin emperyalizmi de hedeflemesinin zorunlu oluşu idi. Proleter sosyalist devrim ile olan ortak yan ise bu ve aynı zamanda dünya proleter sosyalist devriminin bir parçası oluşudur.

Herhalükarda hizip eski burjuva demokratik devrim ile yeni tipte demokratik devrimin ortak yanı, özü olan feodalizmin tasfiyesi, toprak sorununun halli meselesini reddediyor.

Ayrıca, yeni demokratik devrimin merkezinde toprak sorununun halli ve bağımsızlık gerçeğinin yattığını göremiyor. Bu devrimin henüz anti-kapitalist mücadeleyi koymadığını koyamıyacağını anlayamıyor. Bırakalım yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeleri devrim öncesi Rusya gibi ülkelerde dahi veya demokratik devrim aşamasında anti-kapitalist mücadele devrimin merkezinde olamaz. Bu konularda Leninist devrim anlayışından zerrece öğrenmemiş olanların Mao Zedung şahsında ML'e yönelttiği saldırılar bugün hizip tarafından bizim üzerimizden Mao'ya yöneltilmektedir. Konunun daha iyi kavranması için proletarya öğretmenlerinden bazı aktarmalar yapmanın (yazının uzaması pahasına) yararlı olacağına inanıyoruz.

Stalin ne diyordu?

"Troçki'nin temel hatası Çin devrimi'nin anlamını ve niteliğini kavramamasındadır. Komüntern'e göre, bugün Çin'de toprak devrimine yol açan başlıca baskı ve tahakküm etkeni **feodalizmin kalıntılarıdır.**

... Bugün, militarist-bürokratik üst yapısıyla birlikte, feodal kalıntılar, Çin'de baskı ve tahakkümün temel biçimini meydana getirdiği için, tamamen bu nedenle, Çin..... toprak devrimini yaşıyor. Peki toprak devrimi nedir? Toprak devrimi doğrudan doğruya burjuva demokratik devrimin temeli ve özüdür.

... Fakat burjuva demokratik devrim, Çin'de sadece feodal kalıntılara yönelmiyor. Aynı zamanda emperyalizmi de hedef alıyor. Çünkü Çin'deki bütün mali ve askeri gücüyle emperyalizm Çin'de feodal kalıntıları ve bunların bütün bürokratik-militarist üst yapısını destekleyen, teşvik eden, geliştiren ve koruyan güçtür. **Dolayısıyla bugün Çin'deki devrim, devrimci hareketin iki kolunun, yani feodal kalıntılara karşı hareketle, emperyalizme karşı karşı hareketin birliğidir."** **(Stalin, MDD, sf: 96-97) (abç)**

Evet tıpkı Troçki gibi hizipte demokratik devrimin özünün toprak devrimi ve anti-emperyalist, anti-feodal bir karaktere sahip olduğu, dolayısıyla anti-kapitalist (anti-koprador kapitalist hariç) olmadığı gerçeğini anlayamıyor. Anlayamadığı içinde milli burjuvaziyi stratejik bir müttefik (DHD'de) ve DHİ'nin bir gücü olmaktan çıkarıyor. Sınıf işbirlikçiliğine karşı mücadele adına Troçkist tek devrim teorisine sarılıyor. Mao, Stalin'in ve onun önderliğindeki Kömüntern'in görüşleriyle **bu konuda** esasta hem fikirdir. İşte örnek!

"Komünist enternasyonal'in Çin hakkındaki kararına tamamen katılıyoruz. Çin'in hâlâ burjuva demokratik devrim aşamasında olduğuna şüphe yoktur. Çin'de köklü bir demokratik devrim programı, dışta tam anlamıyla milli kurtuluşa ulaşmak için emperyalizmin yıkılmasını, içte de, şehirlerde komprador sınıfın iktidar ve nufuzunun yok edilmesini, köylerdeki feodal ilişkilerin ortadan kaldırılmasını sağlamak amacıyla toprak devriminin tamamlanmasını ve savaş ağaları hükümetinin yıkılmasını kapsamaktadır." (Mao SE, sf: 12)

Kısacası bizim gibi ülkelerde milli kapitalizm yıkılması gereken değil, aksine belli dereceye kadar korunması, geliştirilmesi gereken bir olgudur. Dolayısıyla DHD sürecinde MB yıkılması gereken bir sınıf değil, birleşilmesi, kazanılması gereken bir güçtür.

Şüphesiz bu, DHD-DHİ ile sınırlı değildir. Onların azami programları sosyalizme gitmek ve komünizme ulaşmaktır. Burada bizim tartışma konusu yaptığımız meselelerin yeni demokrasi programı açısından ele alındığı gözden kaçırılmamalıdır. Diyoruzki, sosyalizm ve komünizm ülküsünü bir gerçek haline getirebilmek için bizim gibi ülkelerde yeni demokratik devrim aşamasından geçmek zorunludur. Aksi halde komünizm salt lafzı edilen birşey haline gelir. Demokrasi kazanılmadan (yani demokratik halk devrimi zefere ulaştırılmadan) komünizme gitmek olanaklı değildir. Yeni demokratik devrim önüne bu aşamada hedef olarak, yeni demokratik bir ekonomi, (Bu ekonominin devlet sektörü, yani, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının mülkiyetinin kamulaştırılması, özel kapitalist sektör, yani, yerli kapitalist sektörü), yeni demokratik kültür (Yani milli, bilimsel bir kültür, kitle kültürü,), yeni demokratik devlet (Yani proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakına dayalı, küçük burjuvazi ve milli burjuvaziyi de kapsayan halk demokrasisi veya proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi) perspektifini koyar. Bunları asgari programı olarak kavrar. Azami program olarak sosyalizmi, komünizmi hedefler.

Evet biz, yeni demokratik devlet altında Mao'nun deyimiyle o koşullarda "kapitalizmin belli şartlar altında gelişmesini" savunuyoruz. Bunu proletarya içinde "yararlı" görüyoruz. Bizim gereksiz gördüğümüz Mao'nun da dediği gibi, "yabancı emperyalizm ve yerli feodalizmdir"

Hizipçi baylarımızın düşünce tarzı tam da Mao'nun Çin'de yerden yere vurduğu bazı anlayışlarla birdir. Mao'nun;

Çin'de gerekli bir düzeyde kapitalist gelişmeye izin verilmesini kesinlikle reddeden ve sosyalizme

bir adımda varılmasından .... sosyalizmin görevlerinin 'bir çırpıda' gerçekleştirilmesinden sözeden bazı kişilerde vardır.

....Biz komünistler toplumsal ilerlemenin çıkarları açısından devlet sektörü ve emekçi halk tarafından işletilen özel ve kooperatif sektörlerin gelişmesinin yanısıra özel kapitalist sektörün (halkın geçimi üzerinde tahakküm kurmamak şartıyla) gelişmesinin kolaylaştırılmasının gerekli olduğunu açıkça kavrıyoruz." (Mao SE. III. sf: 255-256)

Şimdi hizibe sormak gerekiyor? Yeni demokratik devlet altında dahi gelişmesine belli koşullar altında izin verilen (belli ölçülerde) milli kapitalist sektörün ifadesi olan milli burjuvazi nasıl oluyorda bırakalım devrim sonrasını devrim öncesi dahi stratejik bir müttefik olmuyor?

Şu Mao'nun söyledikleri acaba sizce "bunak" sözler mi?

O Mao ki bırakalım devrim öncesi, MB'ye DHİ'ında yer veriyor ve hatta sosyalist dönüşüm sırasında da onu dönüştürme siyasetini esas alıyor. Acaba oportünist-revizyonistlerin Mao'ya öteden beri yöneltikleri suçlamalar sakın doğru olmasın?

Şüphesiz toplumsal gelişmenin kanunlarını anlayamayanlar oportünist saldırı korosuna katılacaklardır. Bize sadece "yolunuz açık olsun", "Güle güle" demek düşüyor.

Milli Burjuvazi'ye Mao'nun Yaklaşımı!

Mao'nun milli burjuvaziye yaklaşımı (üstelik yeni demokratik devlet şartları altında) açıktır.

"Yeni demokrasi devleti, hakim olduğu her yerde bunları kesinlikle ve hiç duraksamadan korumalıdır." (SE IV. sf:18()

!...Devrimin ülke çapında zafere ulaşmasından sonra bile, ekonominin geniş yukarı küçük burjuvazi ve **orta burjuvazi temsil edilen kapitalist sektörün varlığını uzun bir süre sürdürmesine izin vermek gerekecektir.**

...Bu kapitalist sektör o zaman bile tüm milli ekonominin vazgeçilmez bir parçası olacaktır." (SE IV. sf: 184-185) (abç)

Herhalde işin Maoculuk numarasını bıraksa hizipçi baylarımız "şu psikiyatrik vaka'ya tutulmuş Mao'ya" bakın bir hele devleti ele geçirdiği zaman MB'yi korumaktan onun temsil ettiği sektörü milli ekonominin bir parçası olarak ilan etmekten bahsediyor, "Bu ne zırvalık"? diyeceklerdir. İsterse demesinler bizim için insanın sadece lafı değil, özü, gönlü önemlidir. Hizibin kafası revizyonizmden, sadece gövdesi Mao'dan yana o kadar. Şüphesiz gövdenin dahi Mao'dan "yana oluşu" azıcıkta olsa yine iyidir!!!

Biz DHD sürecinde MB'ye Mao'nun yaklaşımını ortaya koyarak hizibimizin ne kadar Maocu olduğuna örnekler vermeye devam edelim.

İşçileri, köylüleri, askerleri, aydılar ve **işadamlarını....** *birleştirin.*

.....ÇKP'nin temel siyasi programı budur." (age. sf: 186)

Acaba Mao, MB'yi çok sevdiğinden, ona aşık olduğundan ötürü mü onu devrimin stratejik bir müttefiği olarak görüyordu. Açıktır ki hayır! Mao, sömürge yarı-sömürge ülkelerde, MB'nin tutarsız, kaypak sınıf karakterinin bilincindeydi. Ama yine biliyordu ki, yabancı emperyalizm, komprador burjuvazi ve toprakağaları tarafından MB'de ezilmekte, baskı altında tutulmaktadır. Dolayısıyla bu durum MB'nin sözkonusu güçlere karşı olmasının temelini oluşturmaktadır. Bu gerçeği görmek ve DHD'nin hedefi olan başlıca üç dağa (emperyalizm-komprador kapitalizm-feodalizm) karşı belli bir mücadele gücüne sahip bu sınıfı proletaryanın önderliğindeki cepheye kazanmaya çalışmak tamamıyla anlaşılabilinir bir şeydir. Aksi tutum, kapalı kapıcılık, sekter politikadır. Mao,

"Halkın en geniş birleşik cephesi olmadan yeni demokratik devrimin zafere ulaşamayacağı" (SE IV, sf:178)

nın bilincindedir. Bu hiçte devrimin kaderini burjuvaziye bağlamak değil düşmanı en dar alana sıkıştırmak için kazanılması gereken güçleri kazanmaya özel bir itina göstermek ve devrimi zafere ulaştırabilme yoludur.

Emperyalizme bağımlı, sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, MB halk sınıf ve tabakaları içindedir. Halk, devrimden menfaati olan sınıf ve tabakaları içerir. Şüphesiz bu toplumsal gelişmenin her aşamasında çeşitli farklılıklar içerir, kapsamı genişler veya daralır. DHD sürecinde olan yarı-sömürge ülkelerde, MB halk güçleri içindedir. Çünkü bu devrimin hedefi olan emperyalizm-komprador kapitalizm ve feodalizme karşıdır. Kendisi onlar tarafından ezilmektedir. MB'nin sömürücü karekterinden ötürü işçi ve emekçilerle düşman olan yönü bu gerçeği değiştiremez.

Mao'nun da dediği gibi bizim gibi ülkelerde "geniş halk yığınları derken",

"... İşçileri, köylüleri, aydınları, askerleri, işadamlarını ve öteki yurtseverleri kastediyoruz." (SE IV. sf:224)

MB'i Mao'nun da deyimiyle,

"Geniş halk yığınlarının bir parçasıdırlar, ama halk yığınlarının ana gövdesi olmadıkları gibi, devrimin karekterini belirleyen bir güçte değillerdir." (SE IV, sf: 226)

Şimdi hizibe bir kez daha soruyoruz! "MB bizim gibi ülkelerde ne halk ne de halk düşmanı" şeklindeki anlayışınız ML'e yeni bir katkı mı? Veya bu görüşünüz Mao'cu bir görüş mü? Lütfen cevap verin! Mao'cu olmadığı açık. Ama yeni bir katkıysa "allah sizlere hayırlı etsin" demekten başka bize bir söz kalmıyor.

Mao öyleki DHD mücadelesinde MB'yi kazanıp kazanmama, koruyup korumama meselesine bir ilke düzeyinde önem veriyor.

Bilindiği gibi Çin'de MB 1924-1927'de devrimci harekete katılmıştı, ancak 1927-1931 döneminde devrime ihanet etmiş, Çankay Şek'in safında yer almıştı. Buna rağmen Mao şöyle diyordu.

"... Buna bakarak, o dönemde MB'yi siyasi bakımdan kazanmaya ya da iktisadi bakımdan korumaya çalışmamız gerektiği ya da milli burjuvaziye karşı aşırı sol siyasetimizin maceracı olmadığı sonucunu çıkarmamalıyız. Tam tersine, o dönemde de siyasetimiz, tüm çabalarımızı baş düşmanlara karşı savaşma noktasında yoğunlaştırabilmemiz için milli burjuvaziyi korumak ve kendi safımıza kazanmak olmalıydı." (Mao SE IV, sf: 226)

Buradan hizibin, MB cephe'ye katılmadığı ve ona ihanet ettiği zamanlarda "karşı devrimcidir ve silahlarla ezilmelidir" şeklindeki düşüncelerinin, o dönemler Çin'de de Mao'nun fikirlerini kavramayanlar tarafından nasıl savunulduğunu ortaya koymaktadır.

Herhalde biraz "Türkçe" bilinler ve azıcık okuma, yazması olanlar açısından Mao'nun yukarıdaki sözlerinin ne anlama geldiğinin anlaşılması zor olmasa gerek. Anlaşılması gereken nedir?

MB'i devrim saflarını terketse dahi, yeni demokrasi programının gereklerinden ötürü izlenmesi gereken siyaset onu kazanma ve korumadır. Bu siyaset o ister cephe'ye katılsın isterse katılmasın zorunlu olarak uygulanmalıdır. Demokratik devrimin bir muhtevası, hedefi vardır. Şu veya bu müttefiğin şu veya bu dönem alacağı, şöyle veya böyle bir tutum genel programımızı değiştirmeyi gerektirmez. Belki çeşitli özel programlar uygulamak zorunda kalacağız. Müttefiklerimizin bazılarının devrimci cepheyi terketmesinden ötürü elbette elimizi kolumuzu bağlamıyacağız. Müttefiklerimiz genişler veya daralabilir. Ancak buna bakarak cephe konusunda stratejik görüşlerin değiştirilmesi mümkün mü? Biz hayır diyoruz! Çokça kendiliğindencilikten bahseden hizibin şu veya bu

özgül durumda müttefiklerimizin saflarında gündeme gelen değişiklikleri genel programın önüne çıkardıkları anlayışı açık olarak kendisini ele vermektedir. Öyle ya! Falan güç devrim cephesini terketti. Öyleyse tesbit açık! "O karşı devrimci" veya falan karşı devrimci güç proletarya ile belli koşullarda geçici anlaşma yaptı, öyleyse "o devrimci", hizibin mantığı bu . Hizip, strateji-taktik ilişkisini kavramıyor. Bazen genellemeleri herşey, bazen de taktiği herşey görüyor. Mekanik, düz yaklaşımın isterse keskin solculuk adına hareket edilsin insanı götüreceği yer işte böylesine kötü bir şaşkınlıktır. MB ile ittifakı DHD'de stratejik bir sorun olarak ele aldığında, MB'ye taktik bir müttefik değil DHD sürecinde genel bir müttefik olarak baktığında, onun şu veya bu dönem aldığı şöyle veya böyle bir tutumdan yola çıkarak genel programını değil, olsa olsa taktiklerini değiştirirsin o kadar!

Mao şöyle diyor,

"Her dönemde partimizin, bu genel programa dayalı özel bir programı da olmalıdır. Yeni demokrasi genel programımız, bütün bir burjuva demokratik devrim aşaması boyunca, yani birkaç on yıl değişmeden kalacaktır. Ama bu aşama boyunca çeşitli dönemlerde şartlar değişmiştir ya da değişmektedir ve bizim de buna uygun olarak özel programımızı değiştirmek zorunda kalmamız doğaldır. Örneğin, yeni demokrasi genel programımız, Kuzey Seferi, Toprak Devrimi Savaşı ve Japonya'ya karşı direnme savaşı dönemleri boyunca aynı kalmış, fakat bu üç dönemde de dost ve düşmanlarımız aynı kalmadığından özel programımızda değişmeler olmuştur." (Mao,SE III, sf: 257-258)

Görüldüğü gibi Mao dost ve düşmanların çeşitli aşamalarda aynı kalmaması, daralması veya genişlemesinden yola çıkarak yeni demokrasi genel programını ve bu temelde devrimin hedeflenmesi veya kazanılması gereken güçlerde herhangi bir değişiklik yapmamaktadır. (Stratejik açıdan.)

Ama hizipte bu anlayış ne arar! O, DHD'ye göre halk ve halk düşmanı güçlerin kimler olduğu konusunda büyük bir kafa karışıklığı içindedir. Yok öyle değil diyorsa, DHD sürecinde ülkemizde milli burjuvazi genel olarak hangi kategoridedir? (Halk mı değil mi?)

Mao bu konuda da açıktır. Ama "allah gecinden versin" hizip şimdiden bu konuda da Mao'culuk adına, Mao aleyhtarı ve ölüm döşeğindedir.

Mao'ya göre Çin ve Çin gibi yarı-sömürge ülkelerde halk sınıfları,

"Sanayi işçileri, zanaatkarlar, tarım işçileri, köylülük ve milli burjuvazidir." Ve yine ona göre önerilen, *"işçi sınıfının önderliğinde halkın ezici çoğunluğuna dayanan bir birleşik cephe'nin kurulmasıdır." (SE III, sf: 251)*

Mao halk sınıfları arasındaki çelişmeler sorununu ele alırken burada emek-sermaye çelişmesinin mevcut olduğunu söylemekte ve

"Fakat bütün bir yeni demokrasi aşaması boyunca bu farklı talepler daha büyümeyecek ve hepsinin ortaklaşa sahip olduğu taleplerin önüne geçmeyecektir" (SE III, sf: 251)

demektedir. Yani MB'yi yeni demokrasi programı gereği hedeflememeyi, aksine kazanmayı, korumayı ortaya koymaktadır.

Kısacası Mao gerek MB'yi ve gerekse aydınlanmış eşraf'ı HBC'nin bir unsuru olarak görmektedir. Ve bu konuda fikir bulanıklığının, yeni demokrasi programının anlaşılmadığı anlamına geleceğini de şu sözlerle vurgulamaktadır.

"Yeni demokratik devrim herhangi bir devrim değildir. Ve ancak emperyalizme, feodalizme ve bürokratik-kapitalizme karşı proletarya önderliğinde geniş halk kitleleri tarafından yürütülen bir devrim olabilir ve olmak zorundadır. Bu da, bu devrimde önderliğin Çin proletaryası ve Çin komünist partisinden başka hiç bir sınıf ve parti tarafından üstlenilmeyeceği ve üstlenilmemesi gerektiği anlamına gelir. Bu devrime katılanların birleşik cephesinin çok geniş olduğu, işçileri, köylüleri, bağımsız zanaatkarları, serbest meslek sahiplerini, aydınları, milli burjuvaziyi ve toprak ağası sınıfından kopmuş olan aydınlanmış eşrafın bir kesimini kucakladığı anlamına gelir. Bunların hepsine birden geniş halk kitleleri diyoruz.

... Bu devrimde altedilmesi gereken düşmanlar sadece emperyalizm, feodalizm ve bürokrat kapitalizm olabilir ve olmalıdır." (SE IV, sf: 256)

Evet yeni demokratik devrim çizgisi gayet berraktır. Bu çizgi temelinde birleşilmesi ve hedeflenmesi gereken güçler açıktır. Bu çizginin doğruluğu Çin devrim deneyi ve onun yolunu izleyen diğer ülke devrim tecrübeleri tarafından onaylanmıştır. Çin halkının yürüttüğü şanlı mücadele içinde bizim gibi ülkelerde halk kitlelerini, yani işçi sınıfını, köylülüğü, küçük burjuvaziyi, milli burjuvzinin sol kanadını harekete geçirmenin, işçi sınıfı önderliğinde işçi köylü temel ittifakı çerçevesinde bütün bu güçleri birleştirmenin devrim açısından canalıcı bir önem taşıdığı milyonlarca şehidin kanıyla ortaya çıkmıştır. Partimizin HBC'i konusunda dayandığı kaynak bu şanlı tecrübedir. Mao'dan öğreniyoruz, öğreneceğiz!

Mao'nun dediği gibi yeni demokratik devrim ve yeni demokratik halk iktidarında,

"MB'i büyük önem taşımaktadır... ve ortak mücadelede MB ile birleşmemiz gerekmektedir. Bugünkü siyasetimiz kapitalizmi yıkmak değil düzene sokmaktır." (age, sf: 454-455)

Açıktır ki, MB ile her şart altında birleşilmez. Proletarya kendi bayrağını terkederek, MB'nin bayrağı altında saf tutmaz. Ve zaten tartıştığımız bugün için MB ile ittifakın mümkün olup olmadığı değildir. Açık olan şudurki, bugün MB ile ittifak henüz mümkün değildir. Bırakalım MB'yi proletarya bugün en yakın müttefiklerini dahi proletarya önderliğnde birleştirebilmiş değildir. Burjuvazi proletaryanın güçlü bir alternatif olmasıyla hizaya getirilecektir. Bu da uzun bir mücadele süreci içinde gerçekleşecektir. Tartışma konusu yaptığımız bugünden MB ile ittifak kurmanın olanaklı olup olmadığı değil, MB'nin DHD'nin stratejik bir müttefiği olup olmadığıdır.

Hizibin, Mao'nun anlayışlarıyla taban tabana zıt bir konumda bulunduğu açıktır. Şimdi de onun İbrahim'le bağına bakalım.

İK yoldaş şöyle diyor!

"Cephe, **KP önderliğinde ve işçi köylü temel ittifakı üzerinde BÜTÜN DEVRİMCİ SINFI VE TABAKALARIN emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı BİRLEŞMİŞ OLMALARINI ifade eder." (İK. BY, sf: 409-410)**

Peki İbrahim, devrimci sınıf ve tabakalardan kimi anlıyordu? İbrahim yoldaş Mao Zedung'un fikirlerinin yarı-sömürge, yarı-feodal üklerdeki anlamını ortaya koyduğu yerde (sf: 268-269) cephe konusunda da bu fikirlerin ne demek olduğunuda şöyle izah ediyordu!

"... Yine bu uzun süreli savaş içinde işçi sınıfının, köylülerin, şehir küçük burjuvazisinin ve milli burjuvazinin birleşik cephesi kurulmalıdır. Bu birleşik cephe işçi sınıfı önderliğinde, işçi köylü temel ittifakı üzerinde kurulabilinir." (BY, sf:269)

Görüldüğü gibi İK yoldaşta MB'yi stratejik bir silah olan HBC'nin bir gücü olarak görmekte ve hatta gerçek bir halk cephesi'nin MB kazanılmadan gerçek anlamda kurulamayacağını söylemektedir.

İK yoldaşın bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar'ın kurulmasıyla ancak bir gerçek haline gelebileceği düşün-

Devamı sf: 20'de

'Parti Ve Orduyu Güçlendir' Kampanyalarından!

İsviçre

Doğru bir şekilde gelenekselleştirilen "Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyası"nı bu yılda YDB'nin talimatıyla başlattık. İlk elden yöresel alanlarda komiteler oluşturuldu; yapılan kitle toplantılarında kampanyanın önemi üzerinde durularak, bu türden kampanyaların sadece maddi yönüyle ele alınmaması gerektiği esas kavranması gereken halkanın partimiz TKP/ML'nin siyasi ve ideolojik hattının en geniş kitlelere götürülmesi ve bu konuda kitlelerin düşüncelerinin öğrenilmesi vb. olduğu üzerinde geniş duruldu. Partimizin Mao Zedung kampanyasıyla, Partiyi ve Orduyu güçlendirme kampanyasını iç içe alması nedeniyle bazı bölgelerde birer aylık ÇKP ve MAO'ya ilişkin seminer programları hazırlandı ve uygulandı.

Kampanya süresince bizi olumsuz yönde etkileyen şeyleri kısaca şöyle belirtebiliriz:

—Kampanyayı ilk başlattığımız dönemden önce alanımızda iki kere cezaevlerindeki arkadaşlarımız için maddi kampanya başlatılmış ve sonuçlandırılmıştı.

—Bunun bir ürünü olarak alanımızdaki kadrolarda Partiyi ve Orduyu güçlendirme kampanyasına ilişkin bir karamsarlık mevcuttu. Böyle bir ortamda kampanyanın hedefinin belirlenmesinde bariz bir subjektivizm içine düştük.

Cezaevlerinden çıkan arkadaşlarımızın (Veya çıkma durumunda olan) Türkiye'ye teslim edilmesi İsviçre Emperyalist Burjuvazisi tarafınan planlanmaktaydı, onun bu planını boşa çıkarmak için İsviçreli çeşitli anti-emparyalist gruplarla bir kampanya başlatmıştık.

—Buna bizim dört bir yana yumruk sallama, yeterli bir plan çerçevesinde çalışamama, siyasi gerilik, örgütlenmedeki yetersizliklerimizi de eklemek gerekir.

Bütün bunlara rağmen alanımızda kampanyanız beklenenin çok üstüne çıkmıştır. Toplam olarak Tüm İsviçrede 96.155 SFR (112.501 DM olarak kapanmıştır)

Kampanya süresince bir kez daha gördük ki; kitle bağlarımız halen zayıftır. 1000'in üzerinde insanla bağ kurmaya çalışmamıza rağmen bunu daha bir üst düzeye sıçratmak için düzenli, sabırlı ve azimli bir kitle bağı sürdürmemiz gerekmektedir.

Kitlelere güvenmek, hatalarımızdan süratle arınmak, partimizi güçlendirmek için zorunlu yapılması gereken bir olgudur.

İsviçre'den TKP/ML Taraftarları

İsveç

Biz, "Devrimi destekle, Parti ve Orduyu Güçlendir!" "Gelenekselleşmiş parti kampanyasını" içtenlikle karşıladığımızı, kılıfı ne olursa olsun, böylesi kampanyalara karşı durmanın yılgınlık, acizlik, gevşeklik, hantallık ve zor dönemlerde genel eleştiriler dizisinin yanısıra, serseri mayın gibi patlayan "eleştirileri"(!) püskürtmek gücünden yoksun olmak olduğuna parmak basarız.

Bundan kaçmak, kendi üretici gücümüze güvenmemek, faaliyet değerlerimize sahip çıkmamak, faaliyetlerimiz süresince, kitlelere ne verebildik? Neleri alacağız? tartmamak, hata ve sevaplarımızı öğrenmemek ve halkımızın kendi davası uğruna vermeyeceği hiç bir şeyinin olamayacağı gerçeğinden, parayı "yüce" görme hastalığından başka bir şey değil diyoruz.

Biz, Devrimi Destekle! Parti ve Orduyu güçlendir! gelenekselleşmiş parti kampanyasını" "salt parasal yönündeki zaaflı düşünceye kapılmadık" (Ki öyle bir görüşte yoktu zaten). Onu, bilincimiz oranında doğru kavramaya çalıştık. Ama, bir dizi engellerin zaaflarımızla birleşince sunulan doğru perspektifi, adına layık bir şekilde uyguladığımızı da söyleyemeyiz.

Avrupa'da, devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever güçlerinin közünü, en etkili ve ustaca ıslak külle örtüp söndüren İsveç emperyalizmidir demek, yanılgı değildir. Buraya ilk gelen "entellektüel" takımın kendi minderini sermekle, daha sonra gelenleri birer ikişer kendi minderlerinden güreştirmekle, gelişleriyle "dünyanın değiştiği!" paslanmış silahlara sarılmakla yarattıkları temelin, empeyalist devletin köz söndüren ıslak külle birleşince, "Devrimcilik(!)" adına, bireysel keşifler moda olmuş. (Tabii ki temel olamaz, olumsuz etkilerden bahsediyoruz.)

Hal böyle oluncada, içtenlikten uzak, her sayfasından bir yapmacık, zorlanma görülebilen romanları vb. görmek ve bir "yazarlar" gürühu oluşturmak umuduyla yaşayan düzineleri görmek, "doğal" olmuş buralarda...! Bu genel olumsuzluklara rağmen, mücadele eden devrimciler, homurtuduyan demokratlar, "kin" küpüne dönmüş yurtsever insanlarımızda az değil. Sorun bunlarla birleşmeyi bilmek, ortada yalpalayanları devrimci mücadeleye kazanmak ve iflah olmayanları tecrit etmek ve en başta da halka, devrime ve devrimci mücadeleye inanmaktır vb. Devrimin menfaatı olmayan tüm saçmalıklara karşı duran ve duracak olan devrimci, demokrat yurtsever insanlarımız, her şeye rağmen buralarda vardır.

Sonuç olarak: Acısıyla, tatlısıyla, olumlu ve olumsuzluğuyla yukardaki şartlar altında; TKP/ML'nin bir gelenek haline getirdiği, "Devrimi Destekle!, Parti ve Orduyu Güçlendir!" kampanyasına, 10.000 Kron hedef olarak belirledik. Bu hedefe, 10.500 Kron'la ulaştık. Ancak onu, dayanışmanın bağları geliştirmenin bir aracı olarak kullanamadık.

Birçok demokrat, devrimci ve yurtsever insanlarımızın tertemiz duygularıyla, mücadeleye katkı olan desteklerini gördük. Halka, devrime ve devrimci mücadeleye inancı olan, güçleri ve bilinçleri oranında katkılarını esirgemeyen herkes sevgiye değerdir. Ama en büyük sevgi ve saygının "dişe diş" "inata inat", tüm varlığını devrime adamış kardeşlerimize layık olduğunu unutmadan...!

İsveç'ten Partizan Sempatizanları

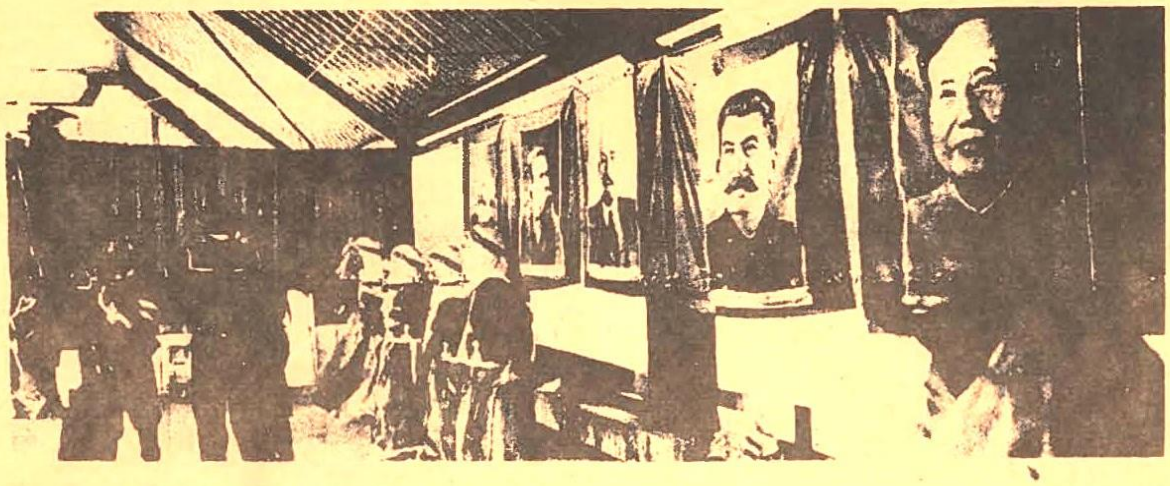

TKP/ML YDB Haziran Toplantı Sonuçlarından,

'Partimizin 15. Kuruluş Yıldönümüne İlişkin Faaliyetler Hakkındaki Kısa Sonuçlar'dan Bazı Bölümlerini Aşağıya Aktarıyoruz!

"Partimizin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlediğimiz merkezi kampanya'nın nasıl uygulanacağına ilişkin organımızın çıkarılan 40 bin adet İKK Özel Sayı çıkarıldı. Engeniş kesime ulaştırıldı. Yine kampanya için 30 bin dolayında afiş ve binlerce el pulu çıkarıldı.

Kampanyanın nasıl ele alınması ve yürütülmesi gerektiğine ilişkin çıkarılan YDB talimatı doğrultusunda örgüt kampanyanın belirlediği hedefler doğrultusunda seferber edilmeye çalışıldı. Sözkonusu talimat, merkezi yayın organımız aracılığıyla kamuoyuna da sunuldu. Çeşitli alanlarda düzenlenen kitle toplantılarıyla devrimci yığınlara kampanyanın amacı, hedefleri kavratılmaya çalışıldı.

Kampanyanın önemli unsurlarından biri olarak düşünülen ve partimizin doğuşu, önemi, Türkiye Komünist Hareketinin değerlendirilmesi, 15 yıllık parti tarihimizin ortaya çıkardığı gerçekler ve parti çizgimizin hayat tarafından doğruluğunun nasıl ispatlandığı, içinde bulunduğumuz dünya ve Türkiye koşulları görevlerimiz konularını içeren 12 dolayında merkezi tartışma toplantıları düzenlendi. Ayrıca 15 dolayında aynı konulu yerel toplantılar gerçekleştirildi. Bu toplantıların tümüne ortalama 2.000 dolayında katılım oldu. Toplantılar devrimci yığınların parti çizgimiz temelinde eğitilmesi görevlerimizin bilince çıkarılması vb. açısından olumlu oldu. Tartışmalarda oportünizmin çıkmazı daha açık görüldü.

Bu konuda zayıflık bazı alanlarda toplantıya daha geniş bir katılımı sağlamanın koşulları oldukça elverişli olduğu halde yeterince çalışılmaması, aktif, canlı bir faliyet yürütülmemesinden ötürü nisbeten zayıf bir katılımın gerçekleştirilmiş olmasıydı. Şüphesiz bunun, partinin içinde bulunduğu durum, örgütün sıhhatli bir işlerliğe sahip olmaması vb. sorunlarla her ne kadar alakası varsa da sözkonusu bölgelerin YDB talimatlarında berrak olarak dile getirilen anlayışların, direktiflerin gereklerini yeterince yerine getirmeme ile de ciddi bir bağı vardır.

Oysa daha sağlıklı ele alındığı bölgelerde katılım geniş ve faaliyet canlı idi.

Kampanya, 3000 civarında kitlenin katıldığı merkezi bir gece ile I. aşamasını sonuçlandırdı."